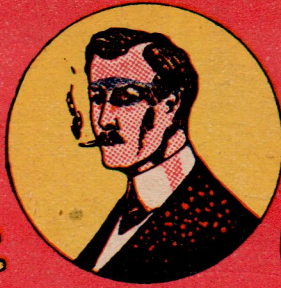

Lord

genaamd

De groote

Lister

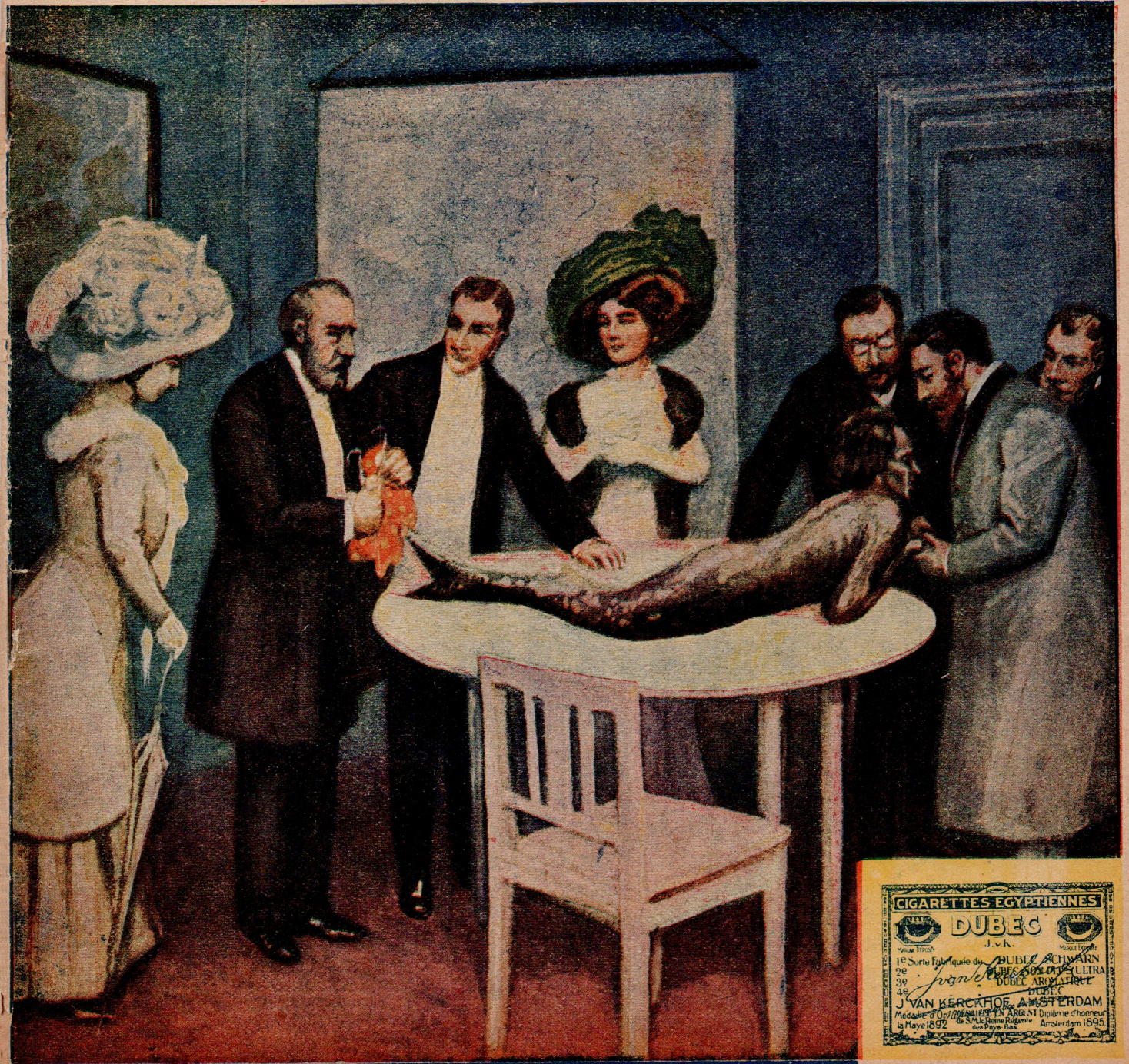
Raffles

Onbekende.

No. 580

De Zeemeermin.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

18 Sorts Equivaies des
 29 **DUBEC SCHWARTZ**
 30 **DUBEC SOUS OMBRE ULTRA**
 31 **DUBEC ARABIAN**
 32 **DUBEC**

J. VAN KERCKHOVE & AMSTERDAM
 Médaille d'Or 1889 - SAISON EN ARIA NT Diplôme d'honneur
 la Haye 1892 - de St. Louis 1892 - de Paris 1889

NIEUWE SERIE.

DE ZEEMEERMIN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Kleine oorzaken.

BEWAAR UW OMSLAGEN

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Tusschen de couranten op zijn schrijftafel vond Raffles, „de grootste gawwdief van de wereld“, zooals de Engelsche politie hem ten onrechte noemde, op zekeren morgen een mededeeling van de „Times,“ welke hem bijzonder interesseerde.

Hij stond op, glimlachte toen hij het bericht nogmaals doorlas en begaf zich met veerkrachtigen tred naar de eetzaal, welke zich naast zijn studeervertrek bevond en waar Charly Brand, zijn jonge secretaris en vertrouwde vriend, nog aan de ontbijttafel zat en juist een sigaret opstak.

„Goeden morgen, Charly!“ riep Raffles. „Ik heb je gisteravond niet meer gezien. Was je in de Club?“

„Neen“, antwoordde Brand. „Ik ben naar de voorstelling van het Chineesche stuk Lie Wang in het Garrick theater geweest, bezocht daarna een restaurant en ging volgens Londensche gewoonte precies om 12 uur naar bed.“

Raffles 580

„Ik ben pas tegen den ochtend thuis gekomen“, zei Raffles. „Ik moest een kleine drieffjacht houden. Een van mijn vroegere kennissen, Lord Calveston, dien ik in Parijs eens, om verder te kunnen komen, van het bagatel van 20,000 francs moest afhelfen, ontmoette mij op straat, scheen me te herkennen en schreeuwde onmiddellijk als een bezetene: „Help! Roovers! Moordenaars!“

Het was bijna slecht met mij afgeloopen, want toevalligerwijze liepen juist toen de Lord mij ontmoette, twee detectives achter mij, die mij beetpakten.

Door een toeval, doordat namelijk een automobiel, als door het noodlot gezonden, op hetzelfde oogenblik haar stuur verloor en naar de plek toevloog, waar wij stonden, lieten de beide detectives mij los en zonder een oogenblik te aarzelen, verdween ik in het naaste restaurant. Ik werd als een stuk wild nagezet, maar — zooals je ziet — ik ben ontsnapt.

Ik zou door die kleinigheid bijna in handen gevallen zijn van hoofd-inspecteur Baxter, die zich steeds zoo bezorgd over mij maakt.

Maar dat gaat zoo, als men, zonder iets kwaads te vermoeden, op straat loopt.

Ik zal een dergelijke fout niet weer begaan.

Maar hier . . ."

Hij legde de krant voor Brand neer.

„Lees dit artikel eens. Het amuseert mij. En ik denk, dat het een vermakelijk avontuur zal opleveren."

Voordat Brand de courant aannam, keek hij zijn vriend en meester aan en zei:

„Zeg, Edward, ik moet heusch toch eens een hartig woordje met je praten. Dat is waarachtig al de vierde keer in veertien dagen tijds, dat je maar net precies den dans ontspringt. Dat kan zoo niet langer. M'n hart stond in mijn borst stil, toen je het me vertelde. Toe, hou je nu eens een poosje kalm, of laten we een vacantiereisje maken naar het vasteland, anders zou het wel eens kunnen gebeuren, dat je, met al je handigheid en goed geluk nog eens achter de tralies van de gevangenis te lande kwam en wat zouden je armen dan moeten beginnen, om van mij zelf, arme stumperd maar te zwijgen?"

Raffles keek zijn vriend eens aan en begon te lachen.

„Het is inderdaad prachtig voorjaarsweer," zei hij, nadenkend.

„Een voorjaar, zooals ik er mij geen herinner, ooit in Londen te hebben beleefd."

Raffles keek door de hooge ramen der kamer naar de boomen van het park en die de kleine villa, welke hij bewoonde, aan de achterzijde insloten.

„Het mooie weer zou mij inderdaad kunnen verlokken om Londen reeds nu te verlaten, maar ik ben bang, dat het niet zoo zal blijven.

„Maar — doe mij het genoeg, dit bericht eerst eens te lezen".

Brand nam nu de courant en las:

„Aangekomen vreemdelingen.

Onder de vreemdelingen, die gisteren in Hotel Cecil hun intrek namen, bevindt zich de bekende Belgische commissaris van politie de heer Gérard. Hij is op een uitnoodiging van hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard naar Londen gekomen om de inrichting onzer beroemde Engelsche politie te bestudeeren.

Naar wij vernemen, is de Belgische commissaris van politie, die in zijn vaderland den eernaam van den „Belgi-

schen Sherlock Holmes" bezit, tevens van plan, zich nader bezig te houden met den persoon van onzen veelbesproken Raffles.

De Belg meent namelijk naar aanleiding van verscheiden groote oplichterijen, die in den laatsten tijd in Belgische steden zijn voorgekomen, de gevolgtrekking te mogen maken, dat Raffles zijn arbeidsveld heeft verlegd van Engeland naar zijn vaderland.

Het zou werkelijk jammer zijn, wanneer dat het geval was.

Raffles heeft hier tot dusverre onder een zekere klasse van menschen, die onder bescherming der wet staande, met de grootste geslepenheid de wet ontduiken, gewerkt als een flinke stalbezem.

In tegenstelling met de staats- en politieoverheden houden wij John Raffles niet voor een gevaarlijk sujet, maar voor een mensch, die rechtvaardig en edel is.

Wij zullen onze lezers verder op de hoogte houden van de wijze, waarop de Belgische commissaris van politie samen met zijn Engelschen collega thans tegen Raffles denkt op te treden".

„Oef!" riep Charly Brand. „Dat kan weer vermakelijk worden!"

„Zeker", lachte Raffles. „Dat kan het inderdaad. En je zult weer zien, dat het oude spreekwoord wordt bewaarheid: veel koks bederven den maaltijd.

„Ik vrees de gezamenlijke politie niet, zolang zij zich samen verbonden met mij bezighoudt. De eene beambte trekt naar dien kant, de andere naar den tegenovergestelde, een derde meent iets beters te hebben gevonden — en geen hunner slaat den spijker op den kop.

„In geheel Londen, in ons beroemd centraal-bureau van politie, Scotland Yard, is maar één enkele denkende kop en dat is —" voordat hij verder sprak, haalde hij zijn sigarettenkoker te voorschijn, en stak een sigaret op.

„Hoofd-inspecteur Baxter?" vroeg Brand. Raffles lachte.

„Neen, mijn jongen, maar zijn secretaris, de kleine Marholm, die „de vloot" genoemd wordt."

„Ja, ja, je hebt gelijk. Marholm is een pientere kerel," stemde Brand toe.

„Zeker," antwoordde Raffles. „En daarom heeft men hem in Scotland Yard achteraf gezet. Hij werd zijn chef lastig, want diens bekrompen verstand was niet tegen dat van Marholm opgewassen.

„Daarom is hij aangesteld tot particulier secretaris van mijnheer den hoofd-inspecteur.

„In die functie kan hij uitblinken zooveel hij wil.

„Jammer voor den kerel!" besloot Raffles.

„Wel," antwoordde Brand. „Je doet waarachtig net alsof je dat jammer vindt. Het kan toch alleen in jouw voordeel zijn, dat men hem onschadelijk heeft gemaakt.

„In zijn ergernis over de achteruitzetting van zijn persoon heeft hij immers, waar het jou betreft, zijn chef meer dan eens een poets gebakken.

„Hij moest eigenlijk een medaille voor beezen diensten van jou hebben."

Raffles keek peinzend de wolk van zijn sigaret na en antwoordde:

„Ik weet, dat hij mij genegen is. Het is zeer merkwaardig hoe dikwijls ik hem in Londen reeds heb ontmoet.

„Plotseling zien wij elkaar ergens, en dan lijkt het wel alsof hij mij, al ben ik nóg zoo goed vermomd, onmiddellijk herkent. Misschien is het verbeelding van mij, misschien ook is er iets in zijn onderbewustzijn, dat hem zegt, zonder dat hij mij eigenlijk herkent, dat ik het ben, hoe het zij, dan kijken wij elkaar met een veelzeggenden glimlach aan en kijken dan tegelijkertijd ieder in een andere richting.

„Als „de vloot" het had gewild, was hij meermalen in staat geweest, mij in hechtenis te nemen.

„Maar... Lees nu eens het tweede bericht.

„Er is nóg een Belg in Hotel Cecil aangekomen.

„En terwijl de eerste, de commissaris van politie, mij nauwelijks meer interesseert dan de lucifer voor mijn sigaret, zou de tweede, om bij mijn beeld te blijven, wel eens een sigaret voor mij kunnen worden.

„Hier staat wat ik bedoel, hier!"

Raffles wees zijn vriend een bericht onder Stadsnieuws aan en begaf zich toen naar het venster en trommelde een roffel op de ruiten.

„Ik ben nieuwsgierig," zei Brand, het blad opnemend, „wat voor een nieuwe sigaret je van plan bent te gaan rooken."

Hij las:

„Verder is in Hotel Cecil aangekomen de beroemde Belgische professor, baron de Barrot, directeur van het archeologisch museum te Brussel.

Zijn komst heeft ten doel, bij ons allerlei zeldzaamheden en kostbare voorwer-

pen voor het Brusselsche museum aan te kopen.

Het ware te wenschen, dat de directeuren van onze musea en de eigenaren van onze kunstverzamelingen de plannen van dezen heer onmogelijk maakten en wanneer wij in Engeland dergelijke kostbaarheden bezitten, die de Belgen in hun musea willen plaatsen, wij dan met alle middelen beproefden, den vreemden opkoper voor te zijn en ze voor ons land te behouden."

Brand keek verbaasd van het courantenbericht naar Raffles.

„In hoeverre interesseer jij je voor deze Belgische beroemdheid?" vroeg hij.

„Heel eenvoudig," lachte Raffles. „Wij zouden hem een massa van de meest waardevolle voorwerpen uit mijn eigen verzameling kunnen verkoopen."

Brand keek nog verbaasder.

„Jouw eigen verzameling? —

„Ik heb met den besten wil van de wereld nog nooit een dergelijke verzameling bij jou ontdekt. Sinds wanneer bezit je die?"

Raffles liep naar hem toe en tikte hem met den wijsvinger van zijn rechterhand, waaraan hij het erfstuk zijner familie, den grooten zegelring der Listers, droeg, tegen het voorhoofd:

„Mijn beste jongen, ik bezit alles, wat er in de wereld bestaat; zolang bij mij dat aanwezig is, wat zich bij jou achter dit voorhoofd bevindt en wat de geleerden den schoonen naam „hersenen" geven.

„Met die hersenen, Charly, of liever uit die hersenen zal ik de particuliere verzameling samenstellen, die de baron tot eerbiedige verbaazing zijner medeburgers, kan meenemen naar Brussel.

„Kijk eens," hij klopte de asch van zijn sigaret en keek eenige seconden nadenkend in het flikkerende haardvuur, „onder andere dit heb ik dadelijk al een prachtig stuk gevonden voor den vreemden baas. Heb je weleens gehoord van het zeldzaamste, wat er op aarde bestaat, van een zeemeermin?"

„Een zeemeermin?" herhaalde Brand met verbazing in zijn stem. „Natuurlijk, een jaar geleden, in Brighton gedurende de volksfeesten.

„Toen er de jaarlijksche wedstrijden gehouden werden, vond ik een tentje, waarop aan den buitenkant een groot reclamebord hing met het geschilderde figuur van een vrouwenlichaam, dat in een visschestraat eindigt.

„Ik betaalde het entreegeld en zag daar in

een glazen bassin van 2 meter lengte, dat half met water gevuld was, een vrouw rondploeteren, die inplaats van beenen, een visscheestaart had.

„Een rare vertooning!”

„Bluf!” sprak Raffles. „Voor matrozen en menschen van jouw soort heel aardig.

„Ik durf er tien pond onder te verdedden, dat diezelfde vischdame, (we zullen haar maar geen vischvrouw noemen, want daar zouden we de vertegenwoordigsters van dat eerzame beroep mede beleedigen,) toen de tent gesloten was, zich met twee even goede beenen, als jij ze bezit, in groot toilet op de wandeling of naar een restaurant heeft begeven.

„Nee, Charly, aan zulke nonsens zal je toch zeker niet in ernst gelooven.”

„Dat deed ik ook niet,” verdedigde Brand zich, „maar ik vertel het je alleen als antwoord op je vraag. Dergelijke dingen bestaan immers niet.”

„Oho!” riep Raffles, „nu vergis je je echter zeer. Lees eens oude kronieken, vooral oude Schotsche folianten en je zult daarin vermeld vinden, dat er visschers waren, die inderdaad zulke vreemdsoortige creaturen als zeemeerminnen hebben gevangen en ze, tot ontsteltenis der dorpelingen, aan land brachten.

„Pas in latere tijden wordt niets meer vernomen omtrent het bestaan van dergelijke zeejuffers.”

„Maar dat is toch nonsens of, zooals jij het noemt, bluf!”

„Nu,” antwoordde Raffles, „toch alleen zolang, totdat jij een dergelijk schepsel met eigen oogen ziet. En — beken eens eerlijk — toen je daar in die tent voor de levende zeemeermin stond, heb je toen werkelijk aan bedrog gedacht?”

Brand kreeg een kleur onder den blik van zijn vriend.

„Ik wil wel toegeven, Edward,” zei hij, „dat ik toentertijd inderdaad meende, een echte zeemeermin voor mij te zien.”

Raffles lachte luidkeels en zei:

„Zie je wel, het voornaamste is altijd, om iemand het een of ander te laten zien, dan houdt hij het onmogelijkste voor mogelijk.

„Daarom beweert ik ook, dat, wanneer ik dezen Belgischen baron een Schotsche zeemeermin breng, hij mij die vast en stellig voor zijn museum zal afkopen.”

„Maar Edward,” lachte Brand, „dat zou toch al heel sterk zijn. Als men mij of menschen, die er geen verstand van hebben met dergelijke dingen kan bedriegen, dan is dat toch zeker niet het geval met iemand als een archeoloog. Die weet er toch wel wat meer

van. Je zult toch niet willen veronderstellen, dat de professor, of wat hij moge wezen, zulk een zeemeermin in zijn museum te Brussel zal plaatsen.

„Bovendien zouden zij toch onderhouden en gevoed moeten worden. Ik heb nog nooit in mijn leven gehoord, dat er een museum bestaat, waar levende dingen worden ten toon gesteld, speciaal menschen, of liever gezegd, zeemeerminnen.

„Ik vermoed wel,” ging hij met een lachje voort, „dat je van plan bent dien eerzamen prof er tusschen te nemen, maar al gelukt het je ook hem een rad voor de oogen te draaien, dan nog geloof ik niet, dat hij er voor zijn museum waarde aan hecht. Hij zal je misschien naar de diergaarde verwijzen. Misschien zegt hij ook wel, dat zoo iets alleen op kermissen thuis hoort.

„Bovendien, waar wil je hier in Engeland een vrouw vinden, die zich er toe leent, zich door jou tot een visch te laten maken en dan te verkoopen?”

„Ik geloof, Edward, dat je mij voor den gek wilt houden.”

„Beste Charly, ik denk er werkelijk niet aan, je voor den gek te houden, ik ben integendeel zeer ernstig gestemd, daar ik ontdekt heb dat mijn tegoed op de Bank niet veel meer dan 600 pond bedraagt.

„Dat is natuurlijk veel te weinig. Eén aanvraag van een noodlijdend gesticht of van een hospitaal en ik ben er door heen. Trouwens, wat is een gift van een vijf à zes honderd pond. Je weet, als ik geef, doe ik het met volle handen. Nee, mijn loopende bankrekening moet gauw een beetje worden aangevuld. Ik zou natuurlijk wel naar een van mijn schatkamers kunnen gaan, maar op het oogenblik heb ik daar nu eens geen lust in. Je weet, dat mijn naast bijgelegen brandkast zich bevindt op een der Chatam-eilanden in de Stille Oceaan en om dat te bereiken, heb je toch minstens een paar weken noodig, zelfs al zou ik van mijn snelvarende motorboot gebruik maken. Deze is echter in reparatie, zooals je weet, zoodat ik naar andere middelen moet omzien, om mijn banksaldo een beetje grooter te maken.

„Daartoe lijkt mij deze man uitnemend geschikt.

„Ik hoop, dat de professor mijn kapitaal een beetje zal vermeerderen.

„In elk geval zal ik hem, zooals je reeds hebt begrepen, geen levende, doch een doode zeemeermin verkoopen.”

„Dat wordt steeds fraaier!” meende Brand. „Waar wil je die dame vandaan halen?”

„Ik vertelde je zoeven reeds, uit mijn hersens, Charly.

„En daarom zal ik ernstig over de zaak nadenken en dan aan het werk gaan.

„In de eerste plaats echter heb ik zin om kennis te maken met den Belgischen Sherlock Holmes.

„Ik ga mij nu kleeden om uit te gaan, daar ik hem nog hedenmorgen in zijn hotel wil opzoeken.”

„Tot welk doel ga je dat doen?” vroeg Brand.

„Tot geen enkel doel,” antwoordde Raffles, „alleen voor mijn eigen genoegen. Ik moet den man leeren kennen. Ik zou hem anders kunnen ontmoeten en het zou inderdaad heel aangenaam voor mij zijn, omdat die heer mij niet kent, hem wel te kennen.”

Brand keek zijn vriend hoofdschuddend na, toen diens rijzige, slanke gestalte de kamer verliet om zich naar boven te begeven, waar zich zijn slaapkamer bevond.

Daar was, naast de slaapkamer, een langwerpige groot vertrek, aan welks eind zich een reusachtige spiegel bevond, waarin de beschouwer zich van top tot teen zag weerkaatst.

De wanden der kamer waren bedekt met groote kasten en de deuren daarvan stonden open.

Hier hingen, voor het gebruik gereed, allerlei costumes en de inhoud der kasten was het best te vergelijken bij een uitgebreide theatergarderobe.

Eén verschil was er echter tusschen deze garderobe en de costuums van een theater.

Terwijl in de laatste alles slechts klatergoud is en voor het oog is nagemaakt, waren de costuums, die in deze kasten hingen, volkomen echt.

Of het de vuile, verwaarloosde rok, de kapotte broek, de vieze pet en het onzindelijke hemd met de gelapte laarzen van een Londenschen schooier waren, — de met goud afgezette uniform van een vorst of officier, het

rijke gewaad van een Oosterling, — alles was reeds eenmaal in werkelijkheid gebruikt en Raffles had alle kleeren van hun oorspronkelijke eigenaars gekocht.

Een der kasten bevatte niets anders dan moderne kleedingstukken.

Voor den spiegel, ter weerszijden waarvan electriche lampen brandden, stonden allerlei flesschen met kleurwatertjes en zalfjes, benevens een geheele rij prachtig bewerkte pruiken, eveneens baardhaar tot het zelf vervaardigen van den een of anderen baard, in welke kleur dan ook.

Ook die baarden en pruiken leverden een fundamenteel verschil op met die uit een theatergarderobe. Zij waren alle geïnplanteerd op stukken vleeschkleurige caoutchouc, dat strak over de huid kon worden gespannen, waardoor deze valsche haren bij daglicht, ja zelfs, wanneer de zon den drager bescheen, konden worden gebruikt, zonder dat het scherpste speurdersoog daarvan iets ontdekte.

Dat was de grootste kracht van Raffles, dat hij zich tot onherkenbaar wordens toe kon vermommen, als wanneer hij zelfs onder de oogen durfde te komen van hen die hem zochten, zonder gevaar van te worden herkend.

Het duurde wel een half uur, eer Raffles in de uniform van een dekofficier der Engelsche vloot de kamer verliet.

Hij had zijn gelaat inderdaad zoo veranderd, dat zelfs Brand, die nog steeds in de eetkamer zat, hem alleen aan zijn stem herkende.

Raffles stak hem de hand toe en zei:

„Maak je niet ongerust over mijn wegblijven. Ik zal je, als het mij mogelijk is, opbellen. Het zal waarschijnlijk wel laat worden.”

Daarop verliet hij de kamer, liet zich door zijn ouden kamerdienaar Gaston, uitlaten en stapte in zijn automobiël, die met Henderson achter het stuurrad, voor het trottoir stond te wachten en liet zich naar Hotel Cecil op het Victoria Embankment rijden.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De collega.

Hoofd-inspecteur Baxter van het hoofdbureau van politie Scotland Yard zat in zijn gewone slechte luim op zijn bureau en kauwde op een sigaar.

Dichtbij hem zat de vloot, of liever gezegd, zijn secretaris Marholm, die ijverig werkte aan een bundel akten, die de inspecteur hem had voorgelegd.

Het handelde alweer over een der talrijke groote misdaden, die in den laatsten tijd herhaaldelijk in Londen gepleegd werden.

Het was reeds een gewoonte geworden, dat de politie telkens te vergeefs naar de daders zocht.

En ook nu weer gaven de couranten hoofd-inspecteur Baxter de schuld, dat de inbrekers tot dusverre nog niet gepakt waren.

Terwijl de vloot nog zat te lezen, belde de telefoon.

Om Marholm niet in zijn werk te storen, nam Baxter zelf den hoorn van den haak en antwoordde:

„Hier, hoofd-inspecteur van politie Baxter, Scotland Yard.”

Hij bemerkte niet, dat Marholm onmiddellijk zijn arbeid staakte en vol belangstelling naar zijn chef luisterde.

Duidelijk vernam de vloot het volgende gesprek:

„Ah, heel aangenaam, mijnheer de commissaris! Wanneer ik op bureau ben? Gij kunt mij hedenmiddag, of wacht eens — het zou beter zijn als gij mij morgen vroeg om 9 uur kwaamt opzoeken. . . . Wat blijft u? . . . Ja juist. . . . Uitstekend. . . . Hebt u een goede overtocht gehad. . . . ja? . . . Prachtig! . . . Tot ziens!”

Nauwelijks had de hoofd-inspecteur den hoorn weer aan den haak gehangen, of hij sloeg woedend met de vuist op tafel en riep:

„Die ezels ontbrak mij nog maar! Waarschijnlijk zal hij zijn neus in onze zaken willen steken en rondsnuffelen om later in Brussel den spot met ons te drijven.

„Die menschen moesten liever in België blijven en zich met hun eigen zaken bemoeien!”

Hij bemerkte nu dat Marholm naar hem keek.

„Met wien hebt gij daar gesproken, inspecteur?” vroeg deze.

„O zoo,” antwoordde Baxter. „Heb je dan nog niet in de kranten gelezen, dat gisteren in het Hotel Cecil een Belgische commissaris van politie uit Brussel is aangekomen, een zekere monsieur de Gérard?”

„Hij wil zich hier op de hoogte stellen van de verschillende systemen en inrichting der politie en zal ons een hoop last bezorgen.”

„Nu,” zei de vloot, „er valt hier werkelijk niet zooveel te leeren en het middel om gemakkelijk een misdadiger op te sporen zal hij evengoed kennen als wij.”

De hoofd-inspecteur wierp zijn secretaris een woedenden blik toe.

Hij was bang voor diens scherpe, stekelige antwoorden, die altijd den spijker op den kop sloegen.

„Voor den duivel, Marholm, wilt je me soms alweer iets onaangenaams zeggen?” snauwde hij.

„Welneen!” grijnsde de vloot, terwijl een vrolijk glimlachje over zijn breed en hoekig gelaat vloog. „Maar, inspecteur, het is toch een feit, dat de Belgen daarvoor een wonderlijk spreekwoord hebben en dat heet: „In Brussel hangt men niemand op, dien men niet eerst gevangen heeft.” Zoo gaat ons dat voor al met Raffles.”

Op het volgende oogenblik trok Marholm het hoofd tusschen de schouders, alsof hij zich op die manier trachtte te verbergen.

Hij wist, dat hij met deze woorden den inspecteur danig had gebedgd.

Raffles was het spook en de schrik van inspecteur Baxter.

Reeds de naam was voldoende om den chef van het hoofdbureau van politie geheel van streek te maken.

Met een vuurrood gelaat en van woede fonkelende oogen keek hij Marholm aan en riep:

„Je veroorlooft je weer brutaliteiten! Je weet immers, dat ik je wel honderd maal verboden heb, den naam van dezen Godvergeten schurk, van dien ellendigen oplichter, dien gemeensten aller boeven in mijn tegenwoordigheid uit te spreken!”

„Mooi," antwoordde de vlooi, „dan zal ik voortaan, als ik hem bedoel, altijd hoesten."

„Je hoeft ook niet te hoesten, ik wil in het geheel niets van dien kerel hooren. Begrijpt je mij eindelijk, Marholm?"

„Mooi," antwoordde Marholm, „dan gaan we struisvogeltje spelen. Als zoo'n beest z'n kop in het zand steekt, ziet hij den vijand niet en bestaat hij voor hem niet meer. Als wij den naam van Raffles niet meer uitspreken, denken we, dat de man niet meer bestaat. Hè, wat zal dat opluchten!"

Baxter dacht te stikken van woede en het duurde geruimen tijd voor hij weer in staat was een woord te zeggen.

„Hoor eens, Marholm," hernam hij toen, zijn best doende zoo kalm mogelijk te blijven. „Struisvogel of geen struisvogel, Raffles of geen Raffles, ik wil niet meer dat die naam, als het niet strikt noodig is, hier wordt genoemd. Begrepen? Ik ken dien man in het geheel niet!"

Marholm lachte hardop.

„Dat geloof ik, inspecteur," riep hij uit, „maar misschien leert gij hem nog wel eens kennen. Hij heeft u al wel honderd keer zijn visitekaartje overhandigd."

Het gesprek tusschen dit tweetal zou misschien nog lang op deze wijze voortgezet zijn, wanneer niet een dienstdoende agent binnen was gekomen om een mededeeling te doen.

Weldra was de hoofd-inspecteur in een gesprek over allerlei dienstzaken gewikkeld en dacht hij niet meer aan zijn twistgesprek met zijn secretaris en ook niet meer aan de oorzaak daarvan: aan den genialen Raffles.

Waarlijk, indien Baxter had kunnen weten, dat de gentleman-inbreker weer bezig was geweest met een van zijn meesterlijke plannen voor te bereiden, zou hij geen gerust uur meer hebben gehad, vooral niet als hij geweten had, dat hij er weer een veer bij zou moeten laten.

Raffles was namelijk al bezig geweest met Baxter bij zijn plannen te betrekken. Niemand anders dan hij was het geweest, die den hoofd-inspecteur zoeven had opgebeld.

Raffles was in klein tenue van zijn marineuniform naar Hotel Cecil gereden en had, vóórdat hij den Belgischen commissaris van politie opzocht, een telefonisch gesprek gehouden.

Hij moest weten of de commissaris zich reeds in verbinding had gesteld met inspecteur Baxter.

Zeer tevreden over het resultaat van zijn telefonisch onderhoud kwam hij uit de telefooncel en wist nu zeker, dat monsieur de

Gérard zich nog niet den tijd had gegund, om inspecteur Baxter op te zoeken.

Daarop was de truc, dien hij met den Belgischen commissaris voorhad, gebaseerd.

Van vroeger bezat hij nog als herinnering aan een nachtelijk bezoek, dat hij eens aan het hoofdbureau van politie had gebracht, een portefeuille van den hoofd-inspecteur, waarin zich een dozijn visitekaartjes van Baxter, benevens diens legitimatiebewijs bevonden.

Hij wenkte nu een der kellners, die in de hall van het hotel stonden, liet zich door dezen een enveloppe geven, stak daar een der visitekaartjes in en zond dat naar den Belgischen commissaris van politie De Gérard.

Hij behoefde slechts eenige minuten te wachten, toen de kellner terugkwam en hem verzocht, hem naar de kamer van den commissaris te volgen.

Vol belangstelling keek deze op, toen Raffles binnentrad, en hij zette een verbaasd gezicht bij het zien van de marineuniform, waarin de vermeende hoofd-inspecteur van politie gekleed was.

„Goeden morgen, collega," begroette Raffles hem.

„Mijn dienst voerde mij hier langs het hotel en ik nam onmiddellijk de gelegenheid waar, om u mijn opwachting te maken".

De commissaris boog en zei:

„Ik ben zeer verheugd u bij mij te zien, collega. Ik was reeds van plan u tegen den middag op te zoeken."

„Dat hadt gij slecht getroffen," antwoordde Raffles, „want ik ben tegen dien tijd nooit op het hoofdbureau aanwezig."

„De beste tijd, waarop gij mij kunt spreken, is tusschen halfelf en halftwaalf in den voormiddag, misschien wilt gij mij morgen het genoegen doen, mij daar op te zoeken en dan zal het mij aangenaam zijn. u onze inrichting en systemen, die gij zeker reeds bij naam kent, te laten zien."

Commissaris De Gérard boog dankbaar en antwoordde:

„Gij staat mij zeker wel toe, dat ik vóór alles mijn geloofsbrief van de Brusselsche politie toon?"

„Zeer gaarne!" antwoordde Raffles en ging, om elk wantrouwen te voorkomen, blijkbaar vol belangstelling in op dezen wensch van den vreemdeling.

Deze haalde uit zijn borstzak een samengevouwen document te voorschijn, dat hij Raffles overhandigde.

Het was een door de Belgische regeering afgegeven pas voor den commissaris van politie De Gérard.

Raffles las vluchtig het document door, overhandigde het daarna met een beleefde buiging aan den eigenaar, haalde zijn portefeuille te voorschijn en nam daaruit het legitimatiebewijs van hoofd-inspecteur Baxter, terwijl hij zei:

„Gij staat mij zeker wel toe, dat ik mij eveneens legitimeer?”

De commissaris van politie maakte glimlachend een afwerend gebaar.

„Maar collega, dat is immers niet noodig!”

„Hoe zoudt gij dan kunnen weten, dat ik werkelijk inspecteur van politie Baxter ben? Dan had ik evenmin uw legitimatiebewijs behoeven door te lezen; als ambtenaar van politie ben ik gewend altijd correct te handelen.”

„Gij hebt gelijk, inspecteur,” antwoordde de commissaris, „maar ik denk niet, dat iemand anders er eenig belang bij zou hebben, mij hier in Londen op te zoeken.”

„Zoo?” lachte Raffles, terwijl hij hem een gultigen blik toewierp, „ik las in de kranten iets anders.”

„In de kranten?” antwoordde de commissaris verbaasd, „stond er dan al iets omtrent mijn persoon in de kranten?”

„Ja zeker!” antwoordde Lord Lister, „onze pers is, zooals bekend, de eerste der wereld en werkt zóó correct, dat haar ook niet de geringste kleinigheid ontgaat. Ja —” hij zuchtte op grappige wijze — „men zou zelfs kunnen beweren, dat zij nauwkeuriger werkt dan wij, de gevreesde politie.”

„Bij u is dat zeker anders?”

„Nu,” antwoordde monsieur De Gérard, „gedeeltelijk wel, maar in vertrouwen gezegd, ook bij ons bestaat bijna eenzelfde toestand als bij u.

„Het is merkwaardig, dat de pers zoo dikwijls eerder op de hoogte is omtrent misdaden en misdadigers dan wij, die er toch het meeste belang bij hebben.”

„Ja, ja,” knikte Raffles, „maar om daar nog eens even op terug te komen; ik las een vreemd artikel over de bedoelingen van uw bezoek aan Londen.

„De pers beweert, dat gij niet alleen kwaamt om de inrichting onzer politie te bestudeeren, maar vooral om een zekeren Raffles — —”

„Ah”, viel hem de commissaris in de rede, terwijl een lachje over zijn vol gelaat vloog — „ah, Raffles, ja zeker, ik zou mij buitengewoon verheugen, als het mij mocht gelukken, dat u —” hij maakte een beleefde buiging — „zonder u te beleedigen, nog steeds niet is gelukt, dien man te leeren kennen, misschien zelfs te arresteeren.

„Want” — hij bladerde in een notitieboekje, dat hij te voorschijn had gehaald — „er zijn bij ons in België in den laatsten tijd een groot aantal zeer handig bedachte oplichterijen gepleegd en ik heb het sterke vermoeden, dat niemand anders dan Raffles de dader daarvan kan zijn.”

Raffles lachte.

„Ik geloof, dat gij u vergist, mijnheer de commissaris,” zei hij. „Ik kan u stellig verzekeren, dat Raffles gedurende de laatste zes maanden Engeland niet heeft verlaten.”

„Wel!” riep de commissaris verbaasd uit, „als gij dat zoo zeker weet, dan verbaast het mij werkelijk, dat gij dien schurk niet gepakt hebt.”

„Dat is wat anders,” sprak Raffles weer lachend. „Hij is juist niet zoo gemakkelijk te pakken, de Groote Onbekende.

„Gij zult het wel in de kranten gelezen hebben, collega, dat die man meer dan eenmaal de brutaliteit heeft gehad, mij op het hoofdbureau van politie zijn visitekaartje te zenden.

„Ja, hij is zelfs zoo vrij om den slachtoffers, die hij met zijn bezoek denkt te vereeren, van te voren door middel van zijn visitekaartje zijn voorgenomen bezoek mee te deelen en tevens ons, de politie, bericht te zenden, dat hij op dien en dien avond, bijvoorbeeld op een bal bij Lord zoo en zoo, of op een partij bij den groot-industrieel X. aanwezig zal zijn, om daar een zijner diefstallen uit te voeren!”

„Maar dat is kolossaal!” antwoordde de commissaris. „Drommels, dat wist ik inderdaad nog niet; die man moet wel met den duivel in betrekking staan.”

„Dat doet hij ook,” lachte Raffles. „Ik verzeker u, collega, hij is zóó handig en vermetel, dat hij in staat is om je, als je 's nachts ligt te slapen, het bed met de lakens en kussens erbij weg te stelen, zoodat men den volgende morgen, zonder iets te hebben gemerkt, op den kalen vloer wakker wordt.”

„Nu, nu, nu,” weerde de commissaris af, „gij wilt mij toch niet bang maken voor den man? Ik verzeker u, dat hij bij mij met dergelijke grappen niet aan zou moeten komen.

„Ik hoop maar, dat ik werkelijk kennis zal maken met dien geslepen schurk.”

Raffles maakte een handbeweging.

„Beter van niet, collega! Dat zou u misschien slecht kunnen bekomen. Ik zelf bijvoorbeeld zooveel mogelijk, mij in de gevaarlijke omgeving van dien man te begeven.

„Mij laat het koud, of hij den Lordmayor van Londen diens ambtsketting wegneemt of de een of andere Lady haar brillanten, want — mij bespotten de kranten achterna toch en

zij ergeren er zich zoozeer aan, dat ik dien kerel nog steeds niet gepakt heb, dat zij denken, dat ik hem met opzet vrij rond laat loopen.

„Onze verzekeringsmaatschappijen tegen diefstal sluiten geen verzekeringen meer tegen Raffles, of zij laten een zóó hooge premie betalen, dat het ondoenlijk is.”

De commissaris van politie schudde het hoofd.

„De man is direct gevaarlijk voor Engeland. Waarom opent gij niet een drijfjacht op hem?”

„Bij ons bijvoorbeeld roep ik in dergelijke gevallen een paar honderd agenten van politie bijeen en zend ze zoolang op navorsching uit, onder bedreiging met strenge straf, dat zij uit vrees voor de onaangename gevolgen doodeenvoudig den schurk meebrengen.

„Maar dat is het verschil tusschen Engeland en België — onze manschappen zijn op militaire wijze gedrid!”

„Nu,” sprak Raffles, „daarover hebben wij ons hier ook niet te beklagen; gij zult morgen eens zien als gij mij op het hoofdbureau bezoekt, hoe de mannen volgens het beroemde Pruisische voorbeeld in flinke houding, met den duim op den naad van de broek, den buik ingetrokken, de borst vooruit, vóór u staan.

„Ik heb dat pas ingevoerd, sinds ik in Duitschland die dingen heb leeren kennen.

„Er ligt iets bewonderenswaardigs in den militairen geest!”

„Zeker,” antwoordde de commissaris, „militaire discipline moet er zijn. Maar zeg mij nu eens — ik wilde u reeds aldoor vragen: Wat voor een uniform hebt gij eigenlijk aan?”

Raffles lachte.

„Ik houd ervan, collega, om zooveel mogelijk onkenbaar voor mijn ondergeschikten, mijn dienst waar te nemen en daarom heb ik mij heden gestoken in de uniform van een zeeofficier.

„Ik ben namelijk van plan, met u samen een onderzoekstocht te gaan doen door het donkere Londen, opdat gij eens kunt zien, met welke groote moeilijkheden wij hier in de Engelsche hoofdstad hebben te worstelen, in den strijd tegen de misdaad.”

„Zeer interessant,” antwoordde de commissaris, „en ik ben er zeer nieuwsgierig naar, hoe de vergelijking tusschen onze misdadigerswijken en de uwe uit zal vallen.

„Ik geloof, dat ook wij in België met dergelijke moeilijkheden te strijden hebben, evenals gij hier in Londen.”

„Het is mogelijk,” antwoordde Raffles, „maar misschien wilt gij u gereed maken om,

als gij ten minste niets anders te doen hebt, samen ons op weg te begeven.”

Onmiddellijk verklaarde monsieur de Gérard zich bereid om met den vermeenden hoofd-inspecteur van politie Londen in te gaan.

Toen zij uit het hotel kwamen nam Raffles een taxi en begaf zich met den vreemdeling naar een Italiaansch restaurant, waar zij begonnen met een stevige lunch te bestellen.

Reeds bij dezen maaltijd bemerkte Lord Lister, dat de commissaris een verklaarde liefhebber van wijn en whiskey was en hij leerde hem daarom, nadat zij het Italiaansche restaurant hadden verlaten, de geheimen der Engelsche bierhuizen kennen.

Toen zij tegen den namiddag uit het vijfde restaurant kwamen, was de Belg reeds in buitengewoon vroolijke stemming.

In een rijtuig, waarmede zij nu naar de Tower reden, welke monsieur Gérard vooral wilde leeren kennen, vóór zijn tocht door „donker Londen” aan te vangen, zei Raffles:

„Weet gij wel, collega, dat gij er niet het flauwste vermoeden van hebt, hoe ik er werkelijk uitzie? Ik heb mij namelijk vandaag uitstekend vermomd.”

„Wat?” zei de commissaris verbaasd, „zijt gij dan vermomd? Is dit u natuurlijk gelaat dan niet?”

„Neen,” antwoordde Raffles, „ik maak me altijd een „kop”, het is het beste middel om onbekend te blijven.”

„Hoe ziet gij er dan uit?” vroeg de Gérard.

„Dat kunt gij morgen in het hoofdbureau van politie zien, wanneer gij mij bezoekt en ik zeg u dit vooruit, opdat gij niet zult schrikken als ik u schijnbaar vreemd voorkom.”

„Oho,” lachte de commissaris, „denk dat niet, ik zal u toch wel herkennen, dat durf ik wedden.”

„Nu,” lachte Raffles, „ik durf er tien pond onder te verwedden, dat gij mij niet herkent.”

De commissaris begon luidkeels te lachen.

„Deze weddenschap neem ik aan. Drommels, tien pond kan ik gebruiken.”

„Alright,” zei Lord Lister, „dat zullen wij morgen zien.” —

Nadat zij de Tower bezichtigd hadden, begaven zij zich te voet naar het duistere, armzalige gedeelte van Londen en bekeken daar alles. Vooral de kleine en onzindelijke kroegjes in Whitechapel hadden hun belangstelling en daar de Gérard er op stond, overal een proefje te nemen van de Engelsche gin of de Schotsche whiskey, zoogenaamd om te weten te komen of deze volkskanker in Engeland beter of slechter was dan te Brussel, raakte de

Belgische politiemans aardig boven zijn thee-water, zoodat hij ten slotte den hemel voor een doedelzak aanzag en zich haast niet meer voortbeweegen kon.

Raffles zag zich dan ook genoodzaakt een taxi te nemen en daar de volgeladen Belg in te boegseeren, waarna hij deze naar zijn hotel bracht.

Daar de Gérard onderweg in een diepen slaap was gevallen, waaruit het onmogelijk was hem wakker te krijgen, deelde Raffles aan den portier van Hotel-Cecil mede, dat de vreemdeling onderweg ongesteld was geworden en dat hij er voor zou zorgen, dat hij op zijn kamer kwam.

Met behulp van een der kellners werd de man dan ook naar zijn kamer gebracht, daar van zijn bovenkleeren ontdaan en op zijn bed gelegd.

De Gérard was zóó kanon, dat hij van dit alles niets merkte, maar aan één stuk zijn roes bleef uitslapen.

Toen gaf Raffles den kellner de opdracht, den commissaris den volgenden morgen om 9 uur te wekken en hem te zeggen, dat inspecteur Baxter hem tegen half elf op het hoofdbureau van politie wachtte.

Het was des nachts tegen een uur, toen Raffles zijn woning weer bereikte en met een bijzonder vroolijk lachje in de eetkamer naar Brand toekwam, die in een vervelende stemming voor den haard zat, de beenen lang uitgestrekt hield en de eene sigaret na de andere rookte.

„Goddank,” geuwde deze, „dat je eindelijk terug bent, Edward, ik was reeds ongerust over je en overlegde bij mijzelf, of ik zou gaan slapen of niet. Je schijnt een vroolijke bui te hebben.”

„Daar heb ik ook reden voor,” lachte Lord Lister, „ik verzeker je, dat ik heden iets heb beleefd, dat tot de aardigste gebeurtenissen van mijn leven behoort.

„Weet je, met wien ik samen was?”

„Dat kan ik onmogelijk raden.”

„Met den Belgischen commissaris, de Gérard. Ik heb hem zoeven zoo dronken thuisgebracht, als er geen tweede in Londen zal zijn en heb hem persoonlijk naar bed gebracht.

Bovendien ben ik zoo vrij geweest om hem zijn portefeuille met pas te ontstelen en heb hem daarvoor in de plaats een briefje in den zak gestopt, waarin ik hem mededeel dat hij deze voorwerpen bij mij op Scotland Yard kan afhalen.”

Alle vermoedheid en verveling was bij Brand als met tooverslag verdwenen.

„Wat?” riep hij verwonderd uit, „bij jou

op Scotland Yard? Sinds wanneer woon je daar?”

„Sinds vandaag!”

„Sinds vandaag? Hoe dan?”

„Dat zal ik je verklaren, mijn zoon:

Ik heb vandaag voor hoofd-inspecteur Baxter gespeeld en mijn collega den Belgischen commissaris opgezocht.”

„En heeft hij het geloofd?”

„Waarom niet? Is het dan onmogelijk? Voor alle zekerheid heb ik eerst met Baxter getelefoneerd en heb hem, alsof ik commissaris De Gérard was, gevraagd, wanneer ik hem kon spreken —”

„Dat is een dwaze geschiedenis, die je mij daar vertelt,” merkte Brand op. „Eerstdaags bezoek je misschien nog Zijne Majesteit den Koning en stel je je aan hem voor als een collega van het vaste land.”

Raffles floot zachtjes.

„Kerel!” riep hij uit, zijn vriend op den schouder slaand, „jongen, dat is een kolossaal idee! Dat is werkelijk het geniaalste denkbeeld, dat ooit uit je brein is voortgekomen. Ik moet eens over de zaak nadenken en zien of ik werkelijk Zijne Majesteit niet eens kan gaan opzoeken als een van zijn neefs van het vasteland.”

„Om Godswil, Edward! Dat meen je toch niet in ernst, want op die manier zal je heusch aan de galg komen.”

„Kom!” antwoordde Raffles, een versche sigaret opstekend, „ik moet morgen heel vroeg op en stel je dus voor om nu naar bed te gaan. Zeg tegen Gaston, dat ik om zeven uur gewekt moet worden.”

„Om zeven uur? Dat is voor ons nog midden in den nacht.”

„Morgen niet, Charly, ik zal om zeven uur opstaan, mijn bad nemen, veel werk van mijn toilet maken en ben dan om negen uur in het politiebureau bij inspecteur Baxter.”

Brand sprong, als door een wesp gestoken, op, keek den lachenden Raffles met een domme gelaatsuitdrukking aan en riep:

„Hoor eens, Edward, je schijnt zelfs in den nacht even geestig te zijn als bij dag!”

„Je vergist je, mijn jongen, dat is nu evenmin het geval als het hedenmorgen was, doch laat ik nu eerst eens zien hoeveel reisgeld dit Belgische politiehoofd naar Engeland heeft meegenomen”.

Hij haalde de bruinlederen portefeuille van den beschonkene te voorschijn en opende haar.

Nadat hij de bankbiljetten, die erin waren, had geteld, trok hij een minachtend gezicht en riep uit:

„Dat is een beetje! Nauwelijks drieduizend

francs steekt die man in zijn zak voor een reis naar Londen.

„Wel, zij schijnen daar in België niet ruim in hun geld te zitten, maar niettemin, neem het geld, Charly en wissel het morgen in.

„Het is altijd beter dan in 't geheel niets.”

„Het is ongelooflijk!” zei Brand, toen hij de drie biljetten van duizend francs uit Raffles' handen nam, „je hebt daar een streek uitgehaald, die meer dan moppig is.”

„O, het wordt nog veel aardiger,” lachte

Raffles. „En morgenmiddag moet je alles meedeelen aan mijn vrienden, de verslaggevers van de pers.

„Ik verzeker je, dat de Londenaars zullen lachen.

„En als je daarmee klaar bent, dan zullen zij voor den tweeden keer lachen.

„Ik ben namelijk van plan, op dien Belgischen commissaris nog een Belgischen baron te laten volgen. En nu, Charly, genoeg voor heden! Wel te rusten!”

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

DERDE HOOFDSTUK.

Een geniale streek.

Een luid „wel verduiveld!” klonk den volgende morgen van de lippen van Charly Brand, toen Raffles uit zijn kleedkamer kwam om te ontbijten en zijn geliefkoosde kop thee te drinken.

„Beval ik je zoo?” vroeg hij lachend.

„Van bevallen kan geen sprake zijn! Ik bewonder je eenvoudig, Edward! Het masker, dat je nu hebt aangenomen, is het beste, dat ik ooit van je heb gezien.

„Ik, je oude vriend, zou je op straat nooit hebben herkend.”

„Ik heb mij inderdaad heden bijzonder veel moeite gegeven voor mijn vermomming,” antwoordde Raffles. „Je weet, dat ik van plan ben, mij naar het hoofdbureau van politie, het hol van den leeuw, te begeben.

„Ik zou dezen keer graag willen, dat zelfs de scherpe oogen van de vloot mij niet herkennen.”

„Wil je inderdaad naar hoofd-inspecteur Baxter?”

„Dat ben ik van plan en ik hoop, dezen heer weer eens flink ader te laten.

„Mijn tegoed op de Bank moet aangevuld worden; waarom zal ik mij de ontbrekende

gelden niet door een Engelschen politie-inspecteur laten verschaffen?

„Nadat ik reeds een Belgischen commissaris heb geplukt. . . .”

„Hoe je dat klaar zult spelen, is mij een raadsel.”

„De eenvoudigste zaak van de wereld, mijn beste jongen. Maar sta mij nu toe, dat ik me een kop thee inschenk.”

„Voor jou is een kop thee hetzelfde als voor een ander een borrel.”

„Zeker,” lachte Raffles, „een goed kop thee verkwikt mij. Het frischt de hersens op, regelt den hartslag en doet een mensch goed. En — het heeft niet die schadelijke uitwerking als koffie of alcohol.

„En omdat wij Engelschen zooveel thee drinken, zijn wij ten gevolge van onze heldere hoofden, de flinkste menschen ter wereld.”

Met het genot van een fijnproever dronk Raffles zijn thee, at een paar broodjes en stak, terwijl hij zijn krant begon te lezen, een sigaret op.

Nadat hij daarmee klaar was, stond hij op en zei:

„Ik denk binnen de drie uur weer terug te

zijn. Blijf hier, want ik ben dan van plan, je een dictaat op de schrijfmachine te geven, opdat, volgens mijn belofte, mijn beste Londenaren bij het lezen der Avondbladen kunnen lachen om onze nieuwsten truc."

"Ik wensch je goed succes," riep Brand zijn vriend na, toen deze de deur uitging!...

Hoofd-inspecteur Baxter was dezen ochtend reeds om 8 uur op het kantoor verschenen.

Zelfs zijn oudste beambten konden zich niet herinneren, zoolang Baxter hun chef was, dat iets dergelijks ooit was voorgekomen.

En nog iets anders deed de inspecteur de-zen morgen.

Hij bezocht alle bureau's van zijn beambten en overtuigde zich, dat zij vlijtig aan het werk waren.

Daarop ging hij naar het cachot en inspecteerde de cellen, of zij zindelijk waren.

Toen hij om negen uur op zijn bureau terugkeerde, waren de beambten van meening, dat hun chef plotseling zijn verstand had verloren.

Marholm, die niet vermoedde, dat de inspecteur wegens het bezoek van den Belgischen collega dezen ochtend zoo vroeg op kantoor was, kwam tien minuten over negen, op zijn gemak zijn pijp rookend, met den hoed op, het bureau binnen.

Hij deinsde van schrik achteruit, toen hij den hoofd-inspecteur reeds aan diens schrijftafel zag zitten.

Deze riep hem, in plaats van een goeden morgen, een luid „Wel vervloekt!" toe.

„Nu heb ik je toch eens betrapt, Marholm!" begon Baxter, venijnig.

„Ik vermoedde allang, dat je nooit op tijd op kantoor kwam. Ik zal tot straf rapport van je maken. Dergelijke dingen mogen niet meer voorkomen.

Je moet precies om 9 uur hier op bureau zijn of de duivel mag je halen!"

„Nou, nou," dacht de vloot bij zichzelf, terwijl hij op zijn dooie gemak naar den kapstok schoof en daar zijn overjas uittrok en aan den haak hing.

„Zet je hoed af!" schreeuwde Baxter, toen hij daarmee bezig was.

De vloot keerde zich om en zei:

„Men kan maar één ding tegelijk doen, meneer de inspecteur, men trekt zijn jas uit of wel men zet zijn hoed af. Twee dingen tegelijk gaat niet."

„Dan zet je eerst je hoed af, bedenk dat wel, je schijnt er eigenaardige beleefdheidsvormen op na te houden."

„Hebt u anders nog wat?" vroeg de vloot,

overtusschen aan zijn schrijftafel gaande zitten.

„Of ik anders nog wat wil? Natuurlijk, een heeleboel. Je weet toch, dat vandaag de Belgische commissaris van strafzaken bij ons komt, om onze inrichting te bezichtigen."

„Ik weet nergens van, dat hebt u mij tot nu toe niet meegedeeld."

„Vervloekt!" riep Baxter uit, „je hebt zeker je ooren dicht als ik hier telefoneer. Heb je dan gisteren niet gehoord, dat ik mij telefonisch met dien heer onderhield?"

„U hebt mij herhaaldelijk verboden, meneer de inspecteur, om op het bureau te luisteren naar hetgeen u spreekt."

„Er is met jou niets te beginnen," bromde Baxter eindelijk.

Marholm haalde zijn breede schouders op en mompelde wat voor zich uit, terwijl hij de papieren, die op zijn lessenaar lagen, begon door te zien.

„Laat het werk eens met rust en luister, welke instructies ik je heb te geven," onderbrak Baxter hem.

De secretaris wendde het hoofd naar zijn chef toe en liet een langgerekt „Welnu?" hooren.

Woedend sprong de hoofd-inspecteur overeind, pakte Marholm bij den kraag, rukte hem van zijn stoel en schreeuwde:

„Ik zal je eens tot rede brengen! Is dat een manier om tot je meerdere te spreken?"

„Je dient op te staan, wanneer ik zulks vraag; pink op den naad van den broek, militaire houding. En dan antwoord je niets anders dan:

„Tot uw dienst, meneer de inspecteur, ja, of:

„Tot uw dienst, meneer de inspecteur, neen!

„Doch je schijnt mij tegenover den Belgischen collega belachelijk te willen maken.

„Je schijnt het er op aan te leggen, dat hij, bij zijn terugkomst in België, in de bladen aldaar den spot gaat drijven met de wanorde, die hier heerscht.

„Ik geef je de stellige verzekering, dat ik, als je mij blameert, later met je zal afrekenen op een wijze, die je zal heugen!"

„Nu," mompelde de vloot, „dat zal wel losloopen."

„Weet je wel," stootte Baxter opnieuw op, machteloos van woede, dat hij niets tegen zijn secretaris kon uitrichten, daar deze eigenlijk onmisbaar voor hem was, „dat je zoo brutaal bent, zoo brutaal, als maar.... als.... de hel?"

„Dat wordt men hier vanzelf!" antwoordde Marholm, en wilde een pijp stoppen.

In het volgend oogenblik had zijn booze

chef de pijp beetgepakt, rukte ze hem uit de handen en slingerde ze op de schrijftafel.

„Dat zou je juist passen!” riep Baxter uit, „om hier het vertrek vol te dampen met stinkenden tabaksrook.

De Belgische commissaris van strafzaken zou flauw vallen, als hij hier binnenkwam, en later vertellen, dat hier bij mij, den chef van het hoofdbureau van politie, een soort tabak gerookt wordt, zooals slechts door arbeiders en schooiers van duister Londen wordt gebruikt.”

„Hou mij ten goede, meneer de inspecteur van politie,” zei Marholm, wien het altijd ergerde als men zijn Hollandsche tabak, waaraan hij de voorkeur gaf, slecht noemde, „u hebt er immers geen flauw begrip van wat tabak is, en u denkt, wanneer u op dat glimmende steeltje kauwt en zoo'n zwart houtje in den mond hebt, dat ge wonder veel aan goede tabak rookt.

„Ik zeg u, meneer de inspecteur, dat ge die ontzettend glimmende pijpen, volstopt met een mengsel van stuk gesneden tabakstelen, hooi en gedroogde rozijnen, overgoten met een aftreksel van laurierbladen en nog wat andere poespas, waarvan de reuk iedereen op de vlucht jaagt, en dat ge dat smerige goedje alleen rookt, omdat u geen onderscheid kent tusschen hondeharen, matrasvulling en tabak.

Ik daarentegen rook fatsoenlijke tabak, geen uitschot, zooals gij!”

„De duivel moge je halen; met jou valt niet op te schieten. Doch hier wordt niet gerookt, zooals trouwens in dienst toch niet,” viel hij weer nijdig uit, „het is hier geen café; je bent hier op het bureau van den chef van het hoofdbureau van politie, en dat ben ik, begrepen?”

„Dat weet ik evengoed als u!”

„Antwoord eenvoudig met „Tot uw dienst, ja, of neen!”

„Goed,” zei Marholm, „dat zal van nu af gebeuren. Ik ben werkelijk blij, als ik mij met u — nul in het kwadraat, voegde hij er in zichzelf aan toe — niet behoef te onderhouden.”

In zichzelf mopperend van woede, ging de hoofd-inspecteur aan zijn schrijfbureau zitten en begon, misschien voor het eerst van zijn leven, werkelijk in de voor hem liggende acten te lezen.

Anders liet hij dit altijd aan zijn secretaris over.

Na verloop van een paar seconden hief hij het hoofd op, keek naar Marholm en vroeg:

„Wat is dat voor een zaak hier, die geschiedenis met den juweelendiefstal in Oxford-street?”

Marholm sprong overeind, hield zijn duim bij den naad van de broek en antwoordde:

„Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur!”

„Verduiveld, ik vraag, wat dat voor een zaak is.”

„Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur.”

„Kun je mij geen beter antwoord geven?”

„Tot uw dienst, neen, meneer de inspecteur!”

„Vervloekt, wilt je mij nu eindelijk in plaats van dat onnoozel gewauwel anders antwoorden?”

„Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur!”

„Bons!” de inspecteur sloeg met zijn breede vuist op tafel, zoodat de inkt van schrik naar buiten sprong en met een straaltje over de papieren droop.

Hij wierp een toornigen blik op den wegvloeienden inkt en vloekte:

„Daar heb je den smerboel nou, en aan wien heb ik dat te danken?”

De vloowas weer gaan zitten en deed, alsof er geen inspecteur van politie was.

„Marholm!” riep Baxter.

Weer sprong de secretaris op en zei:

„Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur!”

Baxter begreep, dat hij zóó niet opschoot. Hij zag in, dat hij er verkeerd aan had gedaan zijn secretaris dat dwaze bevel te hebben gegeven, daar deze daar natuurlijk van profiteerde, om hem eens lekker voor den gek te houden en geducht te plagen.

Hij trok nog even een zuur gezicht en zei toen met een zoetsappig lachje:

„Hoor eens, Marholm, ik trek mijn verbod in, je kunt weer op de gewone wijze met mij praten.”

„Meent u dat?” vroeg de secretaris.

„Ja zeker, en als je nog éénmaal dat onnoozele antwoord geeft van „Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur!” gooi ik je het bureau uit.”

„Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur!”

„Hebt je me niet verstaan?”

„Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur!”

Reeds wilde Baxter „Eruit!” roepen, toen hij gauw den mond dichtkneep, een tweede „Eruit!” tegelijkertijd weer inslikte, en met een hoonlach sprak:

„Neen, mijn waarde, blijf rustig zitten; het zou wel naar je zin zijn, om er door mij te worden uitgesmeten, maar je blijft hier zitten, al was het alleen maar om je te ergeren.”

„Jammer,” mompelde de vloowas, „ik dacht er eindelijk eens behoorlijk te worden uitgegooid.”

Inspecteur Baxter zag in, dat hij op deze

wijze zijn heele leven niet klaar kwam met zijn recalcitranten secretaris.

Hij bond dus in en zei:

„Hier heb je je tabakspijp, ik sta je toe te rooken.”

„Mijn eigen tabak?” vroeg Marholm, die wel wist, dat deze handelwijze de inleiding beduidde tot den voorloopigen vrede.

„Jawel,” zei Baxter, „je eigen vervloekte tabak. Daaruit kun je zien, welk een goedmoedigen chef je bezit in mijn persoon.”

„Daar heb ik nimmer aan getwijfeld!”

Dus — de vloot nam zijn pijp, haalde zijn tabakszak te voorschijn en begon de pijp te stoppen.

„Daar heb ik nimmer aan getwijfeld, om het nog eens te herhalen, gij weet alleen veelal niet, met wien ge te doen hebt.”

Door kloppen aan de deur werd het antwoord van den inspecteur afgebroken.

De dienstdoende sergeant trad binnen, bleef in militaire houding bij de deur staan en diende aan:

„Meneer de commissaris van strafzaken De Gérard.”

Aldus had Baxter het hem onlangs geleerd.

Langs een rij agenten, in militaire houding, kwam door de voorkamer Raffles binnen, die zich als commissaris van strafzaken De Gérard had laten aandienen.

Hij had zich uitstekend vermomd, maar daar Baxter den echten commissaris nog niet gezien had, had hij zich niet de minste moeite gegeven, de gelaatstreken van den Belg na te bootsen, ofschoon dat natuurlijk een kleine moeite voor hem zou geweest zijn.

Hij had zich integendeel een heel ander type gemaakt, daar het hem er juist om te doen was, dat Baxter later de poets, die hij hem bakte, zou ontdekken.

Raffles naderde in fiere houding, bleef in de deuropening staan en groette op militaire wijze.

Hoofd-inspecteur Baxter liep den vermeenden collega tegemoet, maakte een diepe buiging en zei:

„Het verheugt mij zeer, u hier te mogen begroeten, geachte collega. Ik beschouw het als een voorrecht een bezoek te ontvangen van een zoo beroemd collega uit België, en hoop, dat de onvolmaakte inrichtingen, die wij hier bezitten, u inderdaad zóo waardevol mogen toeschijnen, dat u de studiereis, die u naar hier hebt ondernomen, voldoende beloond acht.”

„Hij spreekt zoo mooi, dat hij zelf gelooft wat hij zegt,” mompelde de vloot in zichzelf en nam den vreemden politieman nieuwsgierig op.

„Sta mij allereerst toe, meneer de inspecteur,” zei de bezoeker, „dat ik u mijn pas laat zien, opdat u omtrent mijn persoon bent ingelicht.”

„O, pardon, geachte collega,” weerde Baxter af, „dat is heelemaal niet noodig.”

„Wij Belgische ambtenaren,” antwoordde de commissaris, „zijn gewoon, correct te handelen.”

„Wanneer gij het beslist wenscht,” boog Baxter, „zal ik u dat genoeg doen.”

Hij nam den pas, keek hem vluchtig door en wilde hem weer aan den vreemden collega teruggeven.

„Pardon,” zei deze, „mag ik u verzoeken, collega, den pas hier zoolang te bewaren, want, om maar dadelijk openhartig te zijn, ik ben bang dat hij mij ontstolen wordt.”

„Er is mij namelijk gisteren bij u in Londen een vreeselijk malheur overkomen. Ik zou bijna zeggen een tragi-komisch malheur.”

„Men heeft mij nl. mijn portefeuille met inhoud, circa drieduizend franc, ontstolen.”

„Hoe dat mogelijk is geweest, kan ik nog niet zeggen; ik geloof echter, dat het in één der hoofdstraten, het Strand, is gebeurd, waar ik belangstellend de ongewone bedrijvigheid en levendigheid opnam.”

„O, o,” antwoordde Baxter, „dat is zeer te betreuren! Men heeft in u natuurlijk onmiddellijk de vreemdeling herkend en daar dezen gewoonlijk de methoden van onze zakkenrollers niet kennen, zijt gij als hun slachtoffer gevallen. Het is volstrekt geen schande, het gebeurt vele vreemdelingen en wij hebben er onze handen vol mee. Kunt gij u niet de een of andere persoon uit uw nabijheid herinneren? Misschien, als ik u het misdadigersalbum laat zien, dat ge den een of anderen persoon herkent, met wien ge in aanraking zijt gekomen?”

„Ik geloof, dat het doelloos zou zijn, geachte collega, doch om direct een verzoek tot u te richten, zou ik u willen vragen mij, totdat ik van mijn autoriteiten ander reisgeld heb ontvangen —”

„Maar natuurlijk,” viel Baxter in de rede, „veroorloof mij, dat ik u dadelijk een chèque van vijfhonderd pond geef op onze politiekas, dan kunnen we dat, zoodra u uw geld hebt ontvangen, verrekenen.”

„Gij bewijst mij daarmee werkelijk een groote dienst,” hernam de pseudo-inspecteur, „want ik heb hier niemand, dien ik ken en het gemis van geld brengt mij natuurlijk danig in ongelegenheid. Ik hoop, dat ik u daardoor niet in ongelegenheid breng.”

„Volstrekt niet, volstrekt niet, het verheugt

mij, u van dienst te kunnen zijn," verzekerde Baxter en nam een chèqueboek uit zijn bureau.

Hierop schreef hij een wissel tot het gewenschte bedrag en overhandigde het strookje papier met een onderdanig lachje aan den zoogenaamden collega.

Deze stak de chèque voorzichtig in zijn binnenzak en zei:

„Ik hoop, dat mij zoo'n voorval niet nog eens overkomt, want een bestolen commissaris van politie slaat een belachelijk figuur."

„Zeer zeker," meende Baxter, „tenminste de pers en het publiek zouden er aldus over oordeelen."

„Daar kunt u ook over meepraten," lachte de vreemdeling, „want bij ons in de couranten stond meermalen het bericht, dat u door een zekeren Raffles meer dan eens —"

„Laat ons, wat ik u verzoeken mag," viel Baxter hem in de rede, „dien onaangename naam buiten het gesprek houden, hij behoort niet tot mijn aangenaamste herinneringen."

„Ik geloof, geachte collega dat ge dat met me eens zult zijn, wanneer ik u vertel, dat die Raffles tot nu toe de geheele Londensche politie bij den neus heeft kunnen nemen."

„Doch veroorloof mij nu, een rondgang door de afdelingen van mijn bureau, te maken, en daarna zullen we de cachotte bezoeken."

Ik denk, dat we hierna een tochtje door Londen zullen maken en hoop dan het genoeg te hebben met u in een restaurant te dineeren."

De vreemdeling boog en zei:

„Het zal mij een voorrecht zijn, meneer de inspecteur, onder uwe zaakkundige leiding Londen te leeren kennen."

Daarna verlieten beiden het bureau.

Toen de vloer alleen was, keek hij peinzend in den dikken rook van zijn pijp, trok, volgens gewoonte, meermalen zijn neus in een plooi en dacht:

„Ik weet het niet, het komt mij zoo voor, dat er iets niet klopt, de oogen van dien man komen mij zoo bekend voor, waar heb ik die eerder gezien?"

Doch de vermomming van Raffles was zóó goed, dat het Marholm niet gelukte den vreemdeling met Raffles te combineeren.

Een uur later kwam de hoofd-inspecteur met zijn gast in het bureau terug.

Marholm hoorde, dat de vreemdeling zei:

„U veroorlooft mij wel, meneer de inspecteur, dat ik nu naar de bank ga om de chèque in te wisselen?"

„Zeer goed," antwoordde de inspecteur,

„doch daar ik mij voor heden vrij gemaakt heb —"

„Hij is altijd vrij," dacht de vloer in stilte.

„— ben ik zoo vrij met u mee te gaan."

Hij haalde zijn overjas en verliet met zijn gast Scotland Yard.

Wederom bleef Marholm alleen. Hij vond het vervelend. Hij had zich van de komst van den Belgischen commissaris heel wat voorgesteld en nu was Baxter zoowat den geheelen dag met hem op sjouw. Neen, amusant was anders.

De processen-verbaal, die Marholm dien dag onderhanden had, waren tamelijk saai en daar men toch niet eeuwig rooken kan, verveelde de goede politie-secretaris zich niet zuinig.

Een paar maal had hij zich zelf er al op geatrappeerd, dat hij knikkebolde en juist zijn hij in goeden ernst onder zeil gaan, toen de dienstdoende sergeant aan de deur van zijn bureau klopte, binnentrad en aandiende:

„Meneer de commissaris van strafzaken De Gérard uit Brussel!"

„Wat," dacht de vloer, „is hij al terug? Hij is toch met Baxter uitgegaan. Laat meneer binnen."

Er verlieten een paar seconden, waarna de echte commissaris van strafzaken De Gérard het bureau binnentrad; men zag dadelijk aan zijn opgewonden gelaat, dat hem iets was overkomen.

Marholm was opgesprongen, keek den binnenkomende met verbazing aan, en mompelde verwonderd in zichzelf:

„Wat beteekent dat nu? Die kerel is toch niet dezelfde als die, met wien de hoofd-inspecteur in gezelschap is?"

Hij vroeg dus:

„Met wien heb ik de eer?"

„Ik ben de commissaris van strafzaken De Gérard, uit Brussel!" luidde het antwoord.

Marholm nam hem van het hoofd tot de voeten op en antwoordde:

„Hoor eens, wilt ge een grap met mij uithalen, of hebt ge in den vroegen morgen al zóó veel gedronken, dat ge niet meer weet, wie ge zijt?"

De Belgische commissaris keek Marholm op zijn beurt met een blik van minachting aan en zei:

„Gij schijnt hier op het hoofdbureau van politie een eigenaardige manier te hebben, om een vreemden, hoogen ambtenaar te ontvangen; ik zei u immers al wie ik ben, de commissaris van strafzaken De Gérard."

„Ik hoorde wel, dat ge dat zeidet, doch kunt ge dat bewijzen?" vroeg Marholm.

„Ja zeker," riep de vreemdeling, „hier is mijn pas."

Hij greep in zijn borstzak, maar trok zijn hand even daarna teleurgesteld terug.

„Vervloekt," zei hij, „ook dat heeft de kerel mij ontstolen."

„Zijt ge bestolen geworden?" vroeg Marholm.

„Ja dat ben ik, inspecteur Baxter moet hiervan op de hoogte zijn; hij was tot laat in den nacht bij mij en heeft mij, zooals het hotel-personeel mij vertelde naar huis gebracht."

Marholm week, zonder dat de vreemdeling het bemerkte, een paar passen terug, zoodat er een stoel stond tusschen hem en den bezoeker.

Hij was ten volle overtuigd met een krankzinnige te doen te hebben.

„Hoor eens, mijn waarde," zei hij, „dan zult ge u toch wel vergissen, want ik weet zeker, dat de hoofd-inspecteur gister nacht thuis is geweest."

„Met wien spreek ik eigenlijk?" vroeg de commissaris.

„Aha," antwoordde de vlooi, „ge wilt mijn naam weten; ik heet Marholm en ben de secretaris van den hoofd-inspecteur."

„Zoo, zoo," hernam de vreemdeling, „bizarde beleefde manieren schijnt ge niet te bezitten."

„O," zei de vlooi, die de gelegenheid aangreep, om dien verwaanden commissaris, die nog wel zoo stom was geweest, zich op den eersten dag den besten van zijn verblijf in de Engelsche hoofdstad te laten begappen, eens er tusschen te nemen, „o, we kunnen hier zoo beleefd zijn, zóó beleefd, dat we onze bezoekers niet meer laten gaan."

De Gérard begreep de woordspeling onmiddellijk, doch hield zich van den domme, daar hij wel inzag, dat Marholm een geslepen kerel was, met wien het kwaad kersen eten was. Hij deed alsof hij niets van het gezegde begrepen had en vroeg nu:

„Waar is eigenlijk de hoofd-inspecteur?"

„Ge ziet, hij is niet hier!"

„Maar zeg eens, mijn waarde, hoe komt gij er eigenlijk toe u uit te geven voor den commissaris van strafzaken De Gérard, uit Brussel? Die zijt gij toch heelemaal niet!"

„Wat?" riep de vreemdeling uit, „ben ik dat niet? Dat zal ik u toch kunnen bewijzen!"

Hij tastte opnieuw in zijn zakken en haalde er nu het door Raffles in den zijzak gestoken briefje uit, dat hij den pas en het geld bij inspecteur Baxter, op het hoofdbureau van politie, kon afhalen.

„Gelukkig vond ik dit," zei de vreemdeling,

„ik was vreeselijk bezorgd, dat men mij mijn geld en mijn pas ontstolen had, maar toen las ik juist, dat inspecteur Baxter, waarschijnlijk vanwege mijn dro... hm... ongesteldheid mijn eigendommen in bewaring heeft genomen."

„Wat heeft inspecteur Baxter?" vroeg Marholm, en zette een boos gezicht.

„Pardon," antwoordde De Gérard, „dat gaat u heelemaal niet aan, doch zeg mij eerst eens wanneer ik den inspecteur te spreken kan krijgen."

„Misschien vanavond tusschen 6 en 7 uur," gaf de vlooi ten antwoord; dien tijd opgevend, omdat hij dan niet meer op het bureau was, en de hoofd-inspecteur, die tegen dien tijd de rapporten der beambten in ontvangst nam, zich dan alleen met den vreemdeling kon onderhouden.

„Goed," antwoordde de bezoeker, „dan zal ik omstreeks dien tijd terugkomen!"

„Heel gaarne!" glimlachte Marholm.

De commissaris verliet het bureau, terwijl Marholm hem nakeek en mompelde:

„Die is zoo zeker krankzinnig als tweemaal twee vier is; nu, de inspecteur zal zijn plezier op kunnen met zoo'n kerel."

Raffles was intusschen met den hoofd-inspecteur naar een der eerste restaurants van het Strand gereden, en moest in stilte lachen, toen hij bedacht, hoe hij gisteren met een Belgischen, vandaag met een Engelschen politie-beambte Londen bekeek.

En evenals zijn Belgische collega, begon ook Baxter nogal sterk de whiskey aan te spreken, terwijl Raffles bijna uitsluitend sodawater dronk.

Tegen drie uur 's middags inviteerde Baxter hem, mee naar zijn huis te gaan om zich daar door een uurtje rust te sterken.

Daarna wilde hij voor het avonddrapport dadelijk naar het hoofdbureau van politie rijden om vervolgens een schouwburg te bezoeken.

„Een prachtig denkbeeld," zei Raffles, „ik zou het u niet hebben durven voorstellen, maar nu u er zelf over spreekt, neem ik het met beide handen aan. Het bezichtigen van een stad is zeer vermoeiend, vooral als het zoo'n groote en mooie stad betreft als Londen blijkt te zijn."

En zoo kwam het, dat de niets vermoedende Baxter zijn aartsvijand met zich mee naar huis nam.

Daar aangekomen maakten beiden het zich gemakkelijk; zij trokken hun schoenen uit, evenals hun jassen en nestelden zich in een paar luie stoelen. Baxter, die er als vrijgezél

geen dienstboden op na hield, haalde een flesch whiskey uit een kast benevens een flesch sodawater en weldra zat dat ongelijksoortig tweetal te drinken en te rooken, alsof zij gezworene kameraden waren.

Maar weldra oefende de rust en de stilte van het huis, na de vermoeiende wandeling door Londen, hunnen invloed uit en een luid gesnork kondigde aan, dat beiden in slaap gevallen waren.

Ten minste dat leek zoo.

Doch plotseling richtte Raffles zich op, luisterde even bij den vast ingeslapen hoofd-inspecteur, stond op, liep naar zijn schrijfbureau en nam uit een schuifla een bedrag van een paar honderd pond sterling alsmede eenige juweelen, die daar bewaard lagen.

Hierop nam hij een stuk papier en schreef daarop:

Waarde hoofd-inspecteur!

Ik wil u niet storen in uw heerlijken slaap, doch juist schiet mij te binnen, dat ik om 4 uur een afspraak heb met den Belgischen consul. Om 6 uur zal ik, volgens afspraak weer bij u op het hoofdbureau van politie zijn.

Met besten groet

DE GERARD.

Zonder dat Baxter het bemerkte verliet Raffles de woning en begaf zich naar huis.

„Jongen,” zei hij tot Brand, toen hij dezen ontmoette, „ik zeg je, dat er in Londen meer dingen mogelijk zijn dan men zou kunnen denken.

Ik heb juist met den hoofd-inspecteur van politie Baxter gedineerd, heb bij hem in een clubfauteuil geslapen, heb zijn bureau geplunderd en nu kun je de heele geschiedenis van mij als bericht voor de couranten krijgen.”

„Dat is toch weer een bijna ongelooftlijk iets,” meende Brand.

„Daar vind ik als sportman genoeg in!” lachte Raffles en begon toen Brand alles te dicteeren.

Zonder kwaad te vermoeden had inspecteur Baxter intusschen het achtergelaten briefje gelezen en kwam nu vóór 6 uur weer op het hoofdbureau van politie.

Toen hij aldaar bezig was het rapport der beambten door te lezen en te onderteekenen, diende de dienstdoende sergeant van politie aan:

„De commissaris van strafzaken De Gérard.”

„Prachtig!” riep Baxter en stond op om zijn collega te begroeten.

Hij trad echter direct terug, toen hij een hem onbekend man de deur zag binnenkomen.

„Goedenavond!” zei de vreemdeling, „gelukkig, dat ik u eindelijk aantref. Ik heb mijn weddenschap gewonnen. Ik heb immers de eer hoofd-inspecteur Baxter te spreken?”

Baxter week nog meer achteruit.

Wat wou die man? Wat bedoelde hij met die weddenschap?

„Hebt ge een weddenschap gewonnen?” vroeg Baxter.

„Ja zeker!” riep de Brusselsche commissaris uit. „Maar goed, dat ik u herkend heb; doch ik maak u mijn compliment, ge waart gisteren inderdaad uitmuntend vermomd.”

„Die kerel is gek!” zei Baxter in zichzelf en zocht ongemerkt bij den knop van de elektrische bel te komen, waardoor hij den in het voorvertrek wachtenden agent tot hulpverleening kon waarschuwen.

„En dan, waarde collega,” ging de vreemdeling verder, „wat een gelukkige gedachte van u om mijn portefeuille en reispas in bewaring te nemen; men zou ze mij anders wel hebben kunnen ontstelen.”

„Excuseer,” vroeg Baxter verbaasd, „waarvan spreekt ge toch eigenlijk?”

Nu moest de commissaris lachen:

„Ha, ha, dat doet ge er om, om de weddenschap nog te winnen? Neen, neen, dat gebeurt niet, gij zijt de hoofd-inspecteur van politie, Baxter, niet waar?”

„Ja, dat ben ik,” antwoordde deze, en drukte, zonder dat zijn bezoeker het bemerkte, eenige malen op den geheimen knop der schel.

„Welnu,” riep de vreemdeling uit, „dan zijn we het toch eens, ik moet gisteren nog al... hm... nogal het een en ander gedronken hebben.”

„Hoor eens,” antwoordde Baxter, „ik geloof dat, als ge gisteren zoo dronken geweest zijt, zooals ge zelf zegt, het heel goed zou zijn eerst eens uwen roes uit te slapen.”

„O, ho,” hernam de Belgische ambtenaar weer, „ik ben vandaag zoo nuchter als gij. Ha —” hij boog zich opeens over de schrijftafel, „daar ligt immers mijn pas, ouwe grappenmaker.”

„Laat die pas liggen!” riep Baxter, „hij behoort u niet.”

„Wat?” riep de vreemdeling, „die pas behoort mij niet?”

„Mijnheer,” schreeuwde Baxter, „gij zijt gek, of wel ge zijt dronken.”

„Maak nu geen grappen, waarde collega!”

„Collega? Die collega is goed. Hé daar.”

Hij maakte een beweging naar de zijde van de deur, waardoor een viertal agenten binnenkwamen.

„Pak dezen man en breng hem weg, hij tracht zich een anders eigendommen toe te eigenen.”

„Vervloekt!” riep de Belg, „wilt ge een grap met mij uithalen en mij laten zien hoe ge hier in Engeland iemand in hechtenis neemt? Ik moet u zeggen, waarde collega, het denkbeeld is origineel.”

„Wat wilt ge met origineel,” riep Baxter weer, „gij zijt een oplichter, zoo ge niet gek of dronken zijt. Hoe durft ge u voor den commissaris De Gérard uitgeven?”

„Laat mij los!” weerde de vreemdeling, thans woedend, de agenten af, die hem nu nog steviger beetpakten.

Daarop wendde hij zich tot Baxter en zei:

„Hoor eens, waarde collega, de grap wordt mij nu toch al te bont; beveel uw manschappen, mij los te laten. Ik maak u mijn compliment, dat ze goed gedrild zijn, een mensch aan te pakken, bijna zoo goed als mijn Belgische beambten.”

De hoofd-inspecteur schudde het hoofd en antwoordde:

„Houd nu toch op met dien onzin, man, gij weet even goed als ik, dat gij niet de commissaris van strafzaken De Gérard zijt. Dien naam hebt ge zeker in de couranten gelezen?”

„Ik?” vroeg de commissaris verbaasd, „ik heb nog geen krant ingezien! Maar laat er nu een eind komen aan de grap en geef mij mijn portefeuille terug!”

„Portefeuille?” lachte inspecteur Baxter, „neen, mijn waardel!” en gaf den agenten een wenk. „Breng den man weg om te ontnuchteren en breng hem morgen vroeg weer bij mij. Ik hoop, dat de les heilzaam moge werken.

„Voorwaarts, marsch!”

De Belgische commissaris wilde zich verweren, doch de agenten, sterke Ieren, hielden hem als met schroeven omklemd en brachten hem in weerwil van zijn luide protesten in de politie-gevangenis.

Hoofd-inspecteur Baxter echter bleef voor zijn schrijftafel zitten om, zooals afgesproken was, de komst van den commissaris van strafzaken De Gérard af te wachten.

Toen het zeven uur was en deze nog niet verscheen, belde hij Hotel Cecil op en vernam daar, dat mijnheer 's middags het hotel al had verlaten.

Toen kwam de dienstdoende sergeant van politie binnen, om het avondblad te brengen.

„Een zeer interessante gebeurtenis met Raffles, meneer de inspecteur, wij worden weer

aardig voor de mal gehouden,” merkte de man op.

„Wij?” riep Baxter, „is er weer iets met Raffles gebeurd, volgens de avondbladen?”

„Jawel, meneer de inspecteur, een malle historie! Ik hoorde het al van een collega, die de courant had gelezen. Ik denk, dat u gauw den werkelijken commissaris van strafzaken De Gérard weer uit de gevangenis zult moeten laten.”

„Wel verduiveld, man,” riep Baxter en greep met bevende vingers naar de avondbladen.

Met vlammende oogen las hij het vetgedrukte, in het oog loopende opschrift:

*Raffles besteelt een Belgischen en een Engelschen politie-ambtenaar.
Raffles dineert met de politie.
Een geniale streek.*

De oogen van Baxter vlogen letterlijk over het tamelijk uitvoerige bericht en met een luiden zucht zonk hij, het hoofd op zijn borst, in zijn stoel.

Zijn gedachten wilden het anders; dat kon toch niet waar zijn, hoe — Raffles was bij hem thuis geweest, Raffles had hem bestolen, Raffles had zich aan hem voorgesteld als de Belgische commissaris van strafzaken De Gérard?

O! — O! — Die bespotting was ondenkbaar.

Hij staarde voor zich uit en werd eindelijk uit zijn verwarden gedachtengang gerukt door den sergeant van politie, die hem vroeg:

„Moet ik meneer de commissaris niet uit de cel halen?”

Baxter greep met beide handen naar zijn hoofd. De kamer scheen met hem te draaien, toen hij riep:

„Ja, natuurlijk! Dadelijk!”

Er verliepen een paar minuten, gedurende welke hij als een krankzinnige in zijn bureau op en neer liep.

Eindelijk trad commissaris De Gérard, begeleid door twee agenten, weer binnen.

Met onzekeren blik keek Baxter zijn collega aan en zei:

„Mijnheer, wie ge ook zijn moogt, er schijnt hier een afschuwelijk misverstand te bestaan. Kunt gij mij bewijzen, dat gij de Belgische commissaris de Gérard zijt, zooals gij beweert te heeten?”

„Wel natuurlijk”, antwoordde deze. „Ga maar mee naar het hotel, de directeur aldaar is een kennis van mij uit Brussel.”

„Dat zal mij genoeg doen”, antwoordde

Baxter. „Staat ge toe, dat ik dadelijk met u en mijn beampten naar het hotel rijd?"

„Niets zal mij aangenamer zijn," antwoordde de Belgische ambtenaar tamelijk onverschillig, daar hij nog eenigszins ontstemd was over de ondervonden handelwijze.

Een half uur later was Baxter totaal verslagen. Hij maakte den indruk van een hond, op wiens ruggegraat een parapluie of wandelstok was stukgeslagen.

Zijn beenen sleepten achter hem aan, toen hij het vertrek van den hoteldirecteur met den nu volkomen gelegitimeerden Belgischen commissaris van strafzaken verliet.

Met een diepen zucht viel hij in de rookzaal van het hotel neer in een luien stoel, terwijl zijn collega De Gérard tegenover hem plaats nam.

Thans werd de geheele toedracht der zaak tusschen beiden opgehelderd.

Aan het einde van hun onderhoud trad een groom binnen en gaf den vreemdeling een brief met het adres:

Den Heer commissaris van strafzaken
De Gérard,
Hotel Cecil.
Londen.

Hij scheurde het couvert open en las:

Zeer geachte heer!

Gij kwaamt naar Londen om kennis met mij te maken; ik heb er de voorkeur aangegeven met u kennis te maken.

Groet alstublieft uw collega den hoofdinspecteur van politie, Baxter van mij.

JOHN RAFFLES.
de Grootte Onbekende.

Wel vijf minuten lang keken de beide politieambtenaren elkaar aan met een gezicht, alsof ze geen tien konden tellen.

Daarna kreeg bij den Belg de humor over het meesterstuk van Raffles de overhand, hij moest hardop lachen, reikte inspecteur Baxter de hand en zei:

„Weet ge wat, collega, hoewel wij beiden de dupe zijn, is de heele geschiedenis zóó vermakelijk, dat ik ze miin heele leven niet zal vergeten.

„Laten wij onze kennismaking met een goede flesch wijn bezegelen en ik wil het eerste glas drinken ter herinnering aan den amusanten avond, dien ik gisteren met dien genialen Raffles in Londen heb doorgebracht."

Terwijl de Belgische commissaris zich het glas wijn goed liet smaken, zette Baxter een gezicht, alsof hij inplaats van wijn den weg-gelooopen inkt op zijn schrijftafel proefde.

Toen Mr. De Gérard er bij zijn Engelschen collega steeds weer op aandrong om hem van zijn avonturen met Raffles te vertellen, wendde Baxter, de beroemde chef van het hoofdbureau van politie, plotseling voor zich onwel te voelen en nam met een zuur gezicht afscheid van zijn bezoeker.

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

VIERDE HOOFDSTUK.

Voorbereidingen.

Den volgenden ochtend zat Raffles weer met zijn vriend Brand in de eetkamer en las bij het ontbijt de ochtendbladen.

Raffles had de eigenaardigheid zich over zijn eigen streken zoodanig te amuseeren, alsof ze door een vreemdeling waren uitgehaald en ook Charly Brand liet zich niet onbetuigd.

Nu en dan klonken luide lachsalvo's door de kamer. Beiden lieten hun courant op de knieën zakken en keken elkaar met tranen in de oogen aan, om na diep ademen weer verder te lezen.

Bizonder vermakelijk was dan ook de humoristische wijze, waarop de bladen de door Raffles geleverde stof behandelden. Vooral de verbazing van den hoofd-inspecteur van politie, Baxter was er op voortreffelijke wijze in geschilderd. Alles was er zóó meesterlijk in geteekend, dat zelfs degenen, die nog niet de eer hadden, den beroemden chef van Scotland Yard te kennen, zich na deze beschrijving hem heel goed konden voorstellen.

Het was een feit: Dezen ochtend amuseerde geheel Londen zich.

In alle omnibussen, ondergrondsche treinen of op welk plekje in Londen ook, waar menschen elkaar ontmoetten, vroeg de een den ander:

„Heb je die lollige geschiedenis van Raffles al gelezen? Ik verzeker je, dat ik nog nooit zóó heb gelachen als vandaag.”

En bij de herinnering hieraan, begonnen de betrokkenen opnieuw te lachen om het amusante voorval, dat een Belgische en Engelsche politieambtenaar door Raffles werden bestolen.

Nadat de „Groote Onbekende” zijn ontbijt genuttigd had, zei Brand:

„Hoor eens, Edward, deze geschiedenis zal in de annalen, die ik over jou schrijf, een eereplaats krijgen.”

„Goed, mijn zoon”, antwoordde Lord Lister, „maar de zaak is nog niet afgelopen. Thans komt het tweede deel van de comedie. Ik geloof, kerel, dat het nog amusanter wordt dan het eerste, want nu is de zeemeermin aan de beurt!”

„Heb je dat denkbeeld dan nog niet opgegeven?”

„Ik denk er niet aan. Integendeel! Ik zal me nu terugtrekken in mijn kleedkamer, me weer zorgvuldig vermommen en dan zal de Belgische baron een Engelschen collega leeren kennen, zooals in geheel Engeland niet is te vinden.”

Hij stak een sigaret op en begaf zich naar de één verdieping hooger gelegen kleedkamer.

Brand verzamelde ondertusschen de krantenuitknipsels over de laatste grap van Raffles, opende daarna een groote kast in de studeerkamer van den Lord, waarin een groote menigte zwarte banden van bijna een halven Meter hoogte op een rij stonden.

Deze banden bevatten de door Brand over de avonturen van Raffles verzamelde en ingeplakte courantenberichten.

„Als dat zoo doorgaat”, mompelde de jonge secretaris, toen hij den laatsten band opensloeg en de uitknipsels op de witte bladzijden vastplakte, „dan zal band no. acht weldra vol zijn, en het is niet te voorzien, wanneer deze verzameling zal kunnen worden afgesloten!

„Ik ben nu werkelijk nieuwsgierig, hoe hij de zaak met de zeemeermin en den Belgischen baron zal oplossen.”

Daarna ging hij terug naar de eetkamer, en nauwelijks had hij zijn sigaret opgerookt, toen een oude witgebaarde heer de deur binnenkam, den rug ietwat gebogen, met gouden bril en nonchalant gekleed.

Naar het uiterlijk te oordeelen was het een man uit den beschaafden stand, die echter aan zijn uiterlijke verschijning weinig waarde hechtte.

Het eerste oogenblik dacht Charly Brand, dat de een of andere vreemdeling door den bediende was binnengelaten. Toen echter hoorde hij de stem van zijn vriend Edward, die riep:

„Ik veroorloof mij, Charly, je den dokter in de natuurkunde, Frank Holligan voor te stellen.”

Een zacht „verduiveld” ontsnapte Brand

over de uitstekende vermomming, die Raffles had gekozen.

„Hebben we sigaren in huis?” vroeg deze nu.

„Wat?” vroeg Brand, „wil jij soms sigaren rooken?”

„Jawel, mijn waarde, het is wel niet mijn gewoonte, maar ik heb nog geen Engelschen of Belgischen geleerde aangetroffen, die de sigaret huldigde. Die heeren moeten wat te kauwen hebben, en daarom vraag ik je, hebben we sigaren in huis?”

„Hij denkt toch aan alles,” mompelde Brand in zichzelf, toen hij uit de kast een kistje sigaren haalde, en nog meer verbaasd was hij, toen Raffles overeenkomstig den leeftijd van den man, dien hij moest voorstellen, met bevende handen de sigaren nam en ze, zooals oude heeren plegen te doen, in een koker stopte.

Zelfs die sigarenkoker paste bij zijn kleeding. Hij was van zwart leder, wat versleten en met slechte stalen beugels, zooals geleerden meestal dragen.

Ook de cylinderhoed, dien Raffles op had, was van eerbiedwaardigen ouderdom en was misschien bij de huwelijksfeesten van wijlen koningin Victoria nieuw geweest.

In plaats van zwart zag hij er bruinachtig uit en de mode herinnerde eerder aan een fabrieksschoorsteen zonder einde dan aan den modernen smallen kleinen vorm. Bovendien was hij tegen den draad in opgestreken.

„Goddam!” riep Brand uit, „waar heb je dien krukstok vandaan?”

Lord Lister hield hem den stok onder den neus en zei:

„Ik zal je vertellen, waar ik hem vandaan heb, hij is nog uit mijn jeugd. Met dezen krukstok placht de oude tuinman mij te dreigen, wanneer ik stilletjes, zooals vaak gebeurde, appels of andere dingen uit den tuin haalde.

„Eindelijk was ik het dreigen met dezen stok zat, om kort te gaan, ik nam hem het instrument doodeenvoudig af en heb het tot nu toe trouw bewaard.

„Voor het eerst zal hij mij op een tocht vergezellen.”

Brand moest hardop lachen. Hij zag nl. de schoenen van zijn vriend.

„Goddam!” riep hij uit, „je hebt daar heel bijzondere turftrappers aan.”

Raffles tilde een voet op en lachte:

„Ik vind deze laarzen zeer gemakkelijk. Zoo goed als in deze roeibootjes, dat moet ik zeggen, heb ik mij in lang niet bewogen. In elk geval, zij behooren erbij en je ziet, hoe ik mij heb beholpen! Dikke wollen sokken, aan hiel en toonen driemaal gestopt, zitten erin en ze passen precies in de laarzen.”

Brand lachte nog altijd over de uitstekende uitbeelding van een geleerde, zooals Raffles hem deed zien, toen deze de deur uitging en afscheid nam met de woorden:

„Tot weerziens dus, mijn jongen!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

Geleerden onder elkaar.

De directeur van het Engelsche museum te Londen, professor Frederic Croker, wierp een verbaasden blik op het visitekaartje, dat zijn oude bediende hem bracht, en waarop hij las:

„Frank Holligan, professor in de archeologie.”

De directeur was een tamelijk norsch, snauwerig man, zijn beambten waren bang voor hem wegens zijn strenge barsche houding.

Toen hij het kaartje las, bromde hij in zichzelf: „Waarschijnlijk weer een scharrelaar, die om een plaatsje komt bedelen, maar dat gaat niet, bij mij is alles drievoudig bezet! Laat meneer binnen komen!”

Even later trad Raffles bescheiden de deftige ingerichte studeerkamer van den directeur binnen.

Deze was met kunstschaten van de kost-

baarste soort letterlijk volgepropt en kon een museum op zichzelf worden geheeten.

Er waren Syrische en Oud-Romeinsche oudheden, kostbaar houtsnijwerk uit de middel-eeuwen, schilderijen van Oud-Italiaansche en Spaansche meesters, Vlaamsche gobelins, gordijnen en kasten gevuld met sieraden, boeken stoffen en kostbare wapens.

Terwijl Raffles boog, nam hij de kostbaarheden met een snellen blik op en taxeerde in stilte de waarde van deze studeerkamer op een paar miljoenen.

Alvorens hij wat kon zeggen, nam directeur Croker hem op met een koelen, strengen blik en zei:

„Het is doelloos hierheen te komen, doctor Holligan, ik heb heelemaal geen vacatures — alles is bezet.”

„Pardon,” antwoordde Raffles, „meneer de directeur, ik wensch heelemaal geen betrekking van u.”

„Zoo, zoo,” mompelde deze, „dan wenscht u zeker een verlofkaart voor de bestudeering van het een of ander anders niet te bereiken voorwerp? Dan moet gij u tot mijn secretaris wenden, die behandelt dergelijke aanvragen.

„Mijn tijd is te kostbaar, om mij met al zulke dingen bezig te houden. Dan kon ik den heelen dag wel niets anders doen dan zulke aanvragen af te wikkelen.”

Hij nam aan, dat de bezoeker zich hierna zou verwijderen, doch Raffles bleef staan, draaide schijnbaar verlegen zijn kachelpijp tusschen zijn handen en antwoordde:

„Ik heb geen verzoek tot u te richten, meneer de directeur, doch ik kom om u iets aan te bieden tot aankoop voor het museum.”

De directeur maakte een afwijzend gebaar.

„Wij koopen uit principe niets, wij hebben genoeg, wij zijn van den kelder tot de dakgoot volgepropt met de onmogelijkste dingen der wereld.”

„Pardon, meneer de directeur, doch wat ik bezit, kan geen museum aanbieden.”

„Dat zeggen ze allemaal, overigens” — hij haalde zijn horloge uit den zak en keek er op — „mijn tijd is zeer kostbaar.”

„Dat weet ik,” zei Raffles, die kalm bleef staan, „doch de aangelegenheid, die ik met u heb te bespreken, is zóó gewichtig, dat ge mij nog eenige minuten van uw kostbaren tijd moet schenken.”

„Zeg dan in 't kort, waarover het gaat.”

Raffles zocht naar een passend antwoord. Hij maakte volkomen den indruk van een verlegen geleerde, en de directeur begon met zijn van ringen fonkelende handen zenuwachtig op zijn schrijftafel te trommelen.

„Wees kort, alstublieft,” sprak hij nogmaals tot Raffles.

Deze antwoordde:

„Jawel, mijnheer de directeur, Ik ben nl. de eigenaar van een groote zeldzaamheid.”

„Mijn hemel, dat hoorde ik al tien keer van u.”

„Ik zou gaarne willen, dat die zeldzaamheid in Engelsch bezit bleef en niet naar het buitenland ging.”

„Zeg, waarover het gaat!”

„Ik heb al een aanbod van den directeur-generaal der Belgische musea, die tijdelijk hier vertoeft.”

Directeur Croker bromde ongeduldig en begon opnieuw op zijn schrijftafel te trommelen.

„Mijn hemel,” riep hij uit, „vertel toch eindelijk eens, wat gij hebt.”

„Alright”, antwoordde Raffles, haalde diep adem en begon:

„Ik heb verscheiden jaren geleden aan de Schotsche kust in het huis van een ouden vischer een der grootste zeldzaamheden gevonden, die er op aarde bestaan — namelijk — hij haalde diep adem, zooals iemand, die niet verder durfde spreken — een zeemeermin.”

„Wat?” barstte doctor Croker uit, „een zeemeermin?”

„Zeg eens, doctor, is bij u in uw hersenkas alles wel in orde, of hebt gij misschien vanmorgen al te veel whiskey gedronken?”

„Met geen van beide kan ik u van dienst zijn, mijnheer de directeur-generaal,” hernam Raffles droog. „Maar gij zult niets aan het feit kunnen veranderen, dat ik werkelijk deze zeemeermin gevonden en in mijn bezit heb. Ik zou haar nooit willen weg doen, als ik voor gewichtige studies in het buitenland niet een groot bedrag noodig had.”

„Nu”, sprak directeur Croker, „dan moet gij uw heil maar eens beproeven bij mijn Belgischen collega en hem moet gij de Engelsche zeemeermin aanbieden; wij danken voor dergelijke dingen, want wat gij mij daar vertelt, is bedrog, iets dergelijks bestaat niet.”

„Goed, mijnheer de directeur”, sprak Raffles. „Het zal u spijten, dat gij die zeldzaamheid niet voor het Engelsche volk hebt aangekocht.

„Ik heb de eer.”

Hij vertrok met schuifelenden tred.

„Een krankzinnige”, mompelde Croker, „eenvoudig belachelijk om aan dergelijke dingen te gelooven.”

Frank Holligan ging te voet naar Hotel Cecil en het kostte hem daar moeite, om door

den kellner, wien hij zijn kaartje voor den Belgischen baron gaf, te worden aangediend.

Met een minachtend gebaar keek de kellner, die slechts aan zeer voorname vreemdelingen gewend was, den niet zeer zorgvuldig gekleeden Raffles aan en eerst, nadat deze hem een geldstuk in de hand had gedrukt, sprak hij met neerbuigende vriendelijkheid:

„Wel, ik wil eens zien, wat ik voor u kan doen!”

Trotsch als een Engelsche Lord ging dezen keer de kellner, die anders alles op een drafje deed, zeer langzaam naar de lift en liet zich door deze naar de kamer brengen, waar de Belgische baron logeerde.

Na een paar minuten keerde hij terug en zei tot Raffles:

„Gij kunt me volgen, maar zorg ervoor, dat gij met uw stok geen gat in onze loopers stoot en... enne... spuwen is verboden!”

Het liefste had Raffles den brutalen vlegel een slag in het gezicht gegeven, doch hij bedwong zich en liep moeilijk, als een oud man, op zijn stok geleund, naar de lift en werd toen naar de étage gebracht, waar de baron woonde.

Met een voorname, neerbuigende, zeer koele houding ontving de baron de Barrot, de directeur der Belgische musea, den onbekenden Engelschen professor.

„Wat wenscht u van mij?” vroeg hij, zonder Raffles een stoel aan te bieden.

„Pardon, mijnheer de directeur.”

„Excellentie, als 't u blijft!” viel monsieur de Barrot hem in de rede.

„Pardon, Excellentie!” sprak Raffles.

„Ik kom voor een zeer gewichtige zaak. Ik veronderstel, dat mijn naam, die in Engeland een zeer goeden klank heeft, ook in België bekend is. Ik ben medewerker van de eerste archeologische en natuurwetenschappelijke tijdschriften, en heb mij onlangs veroorloofd, mijnheer de baron, een brochure over uw werk te schrijven, waarin ik op den voorgrond stelde, dat door uw groote werkkraft en bekwaamheid het Belgische oudheidkundige museum zich in veel beteren toestand bevindt dan het Engelsche.”

Raffles had dien man goed beoordeeld.

Deze woorden veranderden de koele houding van den Belgischen baron.

„Ja, ja,” sprak hij, „het is mij uitstekend gelukt, mijn museum aanmerkelijk uit te breiden en tot een hoogte te brengen, die zeldzaam genoemd mag worden.

„Maar mag ik u verzoeken, plaats te nemen?”

„Ha!” dacht Raffles, „de visch begint te bij-

ten. Nu krijg ik een stoel en u, baron, heb ik gevangen.”

„U zoudt mij een groot genoeg doen, dokter” — de baron zocht naar den naam, waarop Raffles hem zijn visitekaartje overhandigde — „Dr. Holligan, indien u mij die brochure eens wildet doen toekomen.”

„Met genoeg,” zei Raffles, knoopte zijn overjas los en haalde een tijdschrift te voorschijn, dat hij den baron overhandigde.

In dit tijdschrift was inderdaad een bijzonder vleeiend artikel over den baron verschenen en ondertekend door een zekeren Dr. Holligan, waarmede Raffles echter nog nooit kennis had gemaakt.

Om die reden had hij ook den naam van dezen geleerde aangenomen en had zich, voordat hij naar den baron ging, in een zoogenaamde sneldrukkerij, binnen tien minuten de visitekaartje laten vervaardigen, die, op een goedkoope manier gedrukt, den naam van Dr. Holligan droegen.

De baron verdiepte zich nu in het artikel en de gelaatstrekken van den tamelijk dommen, doch arroganten bejaarden heer kregen een uitdrukking als van iemand, die zoo juist goed gedineerd heeft.

„Uitstekend, mijn waarde dokter,” sprak hij, nu vijftig procent beleefder dan zoo juist, „dat is mij uit het hart gegrepen. Ik ben u hiervoor zeer dankbaar en ik verzoek u mij te vertellen, wat de reden van uw komst is!”

„Het is een moeilijke stap, dien ik doe,” sprak de pseudo-Dr. Holligan, „en vóórdat ik mij hier waagde, heb ik mij gisteren met den directeur onzer musea in verbinding gesteld om hem voor den laatsten keer te vragen of hij de kostbaarheid, die in mijn bezit is, voor Engeland wilde doen behouden blijven.

„Doch helaas, den door mij gevorderden prijs, dien ik er zelf indertijd voor besteedde, achtte hij te hoog en ik heb met een onaangename gewaarwording onzen directeur Croker verlaten en begrepen, dat onze Engelsche musea niet aan de beste handen zijn toevertrouwd en dat wij door het buitenland in de schaduw worden gesteld.”

„U maakt mij nieuwsgierig,” sprak de baron. „Wat voor een zaak is het, die mijn collega te Londen heeft afgeslagen?”

„Een groote, hoogst interessante zeldzaamheid, die ik bezit, namelijk een in het jaar 1600 door Schotsche visschers gevangen zee-meermin!”

„Drommels! — — — Wat hebt gij?” riep de baron uit.

En met het kalmste gelaat van de wereld,

met moeite zijn lachen bedwingend, herhaalde Raffles:

„Een Zeemeermin, Excellentie!”

Het duurde een poosje, voordat de Belgische baron van zijn verbazing was gekomen.

Eindelijk antwoordde hij:

„Vertel mij, is dat een feit?”

„Zeker, Excellentie!” verzekerde Raffles.

„Ja, luister eens”, sprak de museum-directeur weer, „ik heb zooiets tot dusverre voor onbestaanbaar gehouden.”

„Ik ook,” verzekerde Raffles, „doch de bewuste zeemeermin is in mijn bezit en ik had haar gaarne als een zeldzaam natuurwonder voor onze musea gered.”

„Voor den duivel!” riep monsieur De Barrot uit, — „als dat waar is. — Vertel mij eens, dokter — hoeveel moet die zeejonkvrouw kosten?”

Raffles haalde de schouders op, trok een benauwd gezicht en sprak nu bijna fluisterend:

„Mijnheer de baron, ik geloof, dat geheel België het geld niet bezit om deze kostbaarheden te betalen.”

De beroemde Barrot nam een fiere houding aan, sloeg zich met de vette hand op de plaats, waar de orde voor kunsten en wetenschappen in zijn knoopsgat prijkte en sprak:

„Gij vergist u, mijn waarde professor, wij hebben meer geld dan gij denkt. Ik kan over elk bedrag beschikken, wanneer het inderdaad zulk een buitengewone zeldzaamheid betreft.”

„De tand is getrokken!” dacht Raffles bij zich zelf en hij ging voort:

„Dan zal ik verder spreken. Deze zeemeermin kostte mij, toen ik haar in Schotland van een antiquair kocht, 32,000 francs.”

„Hm”, bromde de museum-directeur, „dat is wel een beetje duur. Een levende zou zeker lang niet zoo kostbaar zijn geweest, is het wel?”

„Wat?” vroeg Dr. Holligan, „bedoelt mijnheer de baron een levende?”

„Ik wilde maar schertsen, ik bedoel een gewone jonkvrouw, geen meermin.”

„Ha zoo!” lachte Raffles.

„Maar scherts terzijde, mijn waarde professor, luister nu eerst eens. Indien ik mij er van overtuigd heb, dat ge werkelijk in het bezit van een dergelijk zeldzaam voorwerp zijt, dan ben ik bereid, u de cheque voor deze zeemeermin te overhandigen. Wanneer kan ik dit voorwerp bezichtigen?”

„Ik zal zoo vrij zijn, u morgenvoormiddag de zeemeermin in het hotel te brengen,” antwoordde Raffles.

„Goed,” antwoordde de Belgische vertegen-

woordiger van het museum, „ik ben er zóó nieuwsgierig naar, dat ik haar het liefst dadelijk zou willen zien.”

„Dat zal niet gaan,” antwoordde Raffles, „want ik moet vandaag nog eenige lessen geven, en ben daarom eerst morgen in de gelegenheid, over mijn tijd voor uwe excellentie te beschikken.”

Hij stond op, toen de baron hem een sigaar aanbood en nadat hij die had aangestoken, sprak de Barrot tot hem:

„Ik verzeker u, mijn waarde dokter, wanneer u mij inderdaad de zeemeermin voor het Belgische museum wilt verkoopen en wij daardoor een voorwerp verkrijgen, dat geen enkel museum der wereld behalve het onze te Brussel bezit, dat ik u dan de ridderorde voor wetenschappen en kunst zal verschaffen.”

„Ik zal mijnheer de baron zeer dankbaar zijn, wanneer mij deze onderscheiding te beurt valt,” zei Raffles.

„Dat is een kleinigheid voor mij,” sprak de gevolmachtigde uit de hoogte, „u zult haar bekomen, deze decoratie, zoodra de koop tusschen ons gesloten is. Ik verwacht u morgen om 11 uur, wanneer het u op dit uur gelegen komt, weder hier in dit vertrek.”

„Dit uur past mij uitstekend, mijnheer de baron, en ik zal precies om elf uur present zijn.”

De baron De Barrot begeleidde den „waarden dr. Holligan” met voorkomendheid tot aan de deur en reikte hem daar, hetgeen een zeldzaamheid was, de vette hand.

Toen Raffles buiten in de gang stond trok hij een scheef gezicht en mompelde in zich zelf, terwijl hij zijn hand bekeek:

„Ik geloof, dat ik deze hand in den eersten tijd niet wasch, nu een hooggeboren, Belgischen baron haar gedrukt heeft.”

Toen hij thuis kwam, trok hij tot verwondering van Brand een wijde witte kiel aan, zooals de beeldhouwers of schilders die dragen.

Toen sprak hij tot zijn secretaris:

„Hoor eens, Charly, zoolang ik met mijn arbeid bezig ben, kunt gij uitgaan en je amuseeren, maar loop eerst even bij den vischhandelaar Fishscale aan en laat me zoo spoedig mogelijk tien pond versche visch thuis bezorgen.”

„Tien pond visch?” riep Brand verbaasd uit. „Allemachtig, dat krijgen we in geen drie dagen op. Wat voor visch moet het zijn?”

„Nu, dat komt er niet zoo nauw op aan. De grootste soort, die je krijgen kunt, bij voorbeeld een kabeljauw van een pond of tien; twaalf is ook goed.”

„Ik wist niet, dat je zoo'n liefhebber van kabeljauw waart," mompelde Brand.

„Soms tijds wel," lachte Raffles, „dat heb ik voor mijn zeemeermin noodig."

„Och," zuchtte Brand opnieuw, „je hebt je plan dus nog niet opgegeven?"

„Volstrekt niet; zooals ge ziet, heb ik een werkkiel aangetrokken en zal nu trachten een zeemeermin te vervaardigen."

„Drommels!" riep Brand uit, „daar zou ik gaarne bij zijn gebleven!"

„Nee, nee, breng die boodschap in orde, de zaak heeft haast, want ik moet haar morgen aan den Belgischen directeur van het museum afleveren."

Terwijl Brand naar de stad ging, om de tien pond kabeljauw te koopen, brak hij zich te vergeefs er het hoofd mede, wat Raffles wel met de visch wilde doen.

„Waarschijnlijk," dacht hij bij zichzelf, „wil hij inplaats van beenen, graten in de zeemeermin stoppen."

Hij lachte binnensmonds en ging den vischwinkel van den bekenden vischhandelaar Fishscale, die aan Covent Garden gelegen is, binnen. Hij werd daar uitstekend bediend en kon beslag leggen op een prachtige kabeljauw van elf pond, die Brand, voor alle zekerheid, maar zelf meenam.

Intusschen had Raffles zijn kamerdienaar, Gaston, die reeds sedert twintig jaar in de familie van lord Lister was, binnengeropen en sprak tot hem:

„Hoor eens, Gaston, bezorg mij eenige oude poetslappen, waarmede men stof en vuil verwijdert."

De oude Gaston keek verwonderd op.

Hij kon niet begrijpen, wat zijn heer, lord Edward Lister, met poetsdoeken wilde.

Hij bekeek den vloer, het tapijt, de meubelen en sprak:

„Vergeef mij, uw lordschap, ik geloof, dat uw woning aan zindelijkheid niets te wenschen overlaat."

„Ha zoo," lachte Raffles en klopte den ouden man vriendelijk op den schouder:

„Je denkt, omdat ik poetslappen van je wil hebben, dat het hier vuil moet zijn? Nee, nee, stel je gerust, ik kan inderdaad bevestigen, dat jullie, jij en je vrouw, mijn huis voorbeeldig netjes in orde houdt. Doch maak voort, want ik moet aan een werk beginnen, waarbij ik deze poetslappen gebruiken moet."

„Breng het mij maar in het laboratorium, waar ik van middag blijf werken. Krijg ik het gauw?!" riep hij zijn dienaar nog na, die zich met vluggen tred verwijderde om het gevraagde te halen.

Raffles begaf zich nu naar het tuinhuis, dat achteraan in den tuin, naast de garage gelegen was en waarin zich een luik bevond, dat toegang gaf tot een onderaardsche werkplaats, waar zich allerlei machines, instrumenten, tekenborden, potten en pannen, kolven en retorten, benevens een groote oven bevonden en niet ongeschikt met den naam Laboratorium werd aangeduid.

Daar aangekomen, zag hij een groot pak op den grond liggen. Het waren de materialen, welke hij voor deze gelegenheid had ingekocht en had laten bezorgen. Op zijn verzoek had men het pak reeds naar het laboratorium gebracht.

Hij rangschikte alle ingredienten, die het pak bevatte op een groote marmeren toonbank en begon zijn arbeid.

Nu begon hij eerst van een pond gips een deeg te roeren, en toen de oude Gaston binnentrad, keek deze met verwondering naar datgene, wat Raffles voor zich op tafel had staan.

Terwijl hij aan iets anders begon, liet hij den ouden dienaar de pap van gips verder roeren.

Op een spirituslamp kookte hij nu lijm en gelatine. Daarna nam hij hout en metaal draad en begon een soort van geraamte te vormen, dat hij in poetslappen en andere doeken wikkelde.

Eindelijk kreeg het eenigszins den vorm van een dolfin.

Nadat hij daarmede gereed was, begon hij het geraamte met gipspap aan te strijken en vervolgens met lijmgelatine te overdekken.

Nu kreeg het voorwerp reeds het uiterlijk van een visch en toch tevens van een mensche-lijk lichaam.

Voor al aan den staart besteedde Raffles groote zorg en nam voor de onderste punten van den staart als onderlaag twee sigarenpuntjes, die hij aan beide kanten met betaaldraad bevestigde en tegelijkertijd met gips bestreek.

Toen hij zoover gereed was, kwam Brand binnen en bleef met een kreet van verwondering bij het zien van het zeldzame monster, dat op de groote marmeren toonbank lag, op den drempel staan.

Voordat hij iets kon zeggen, gaf Raffles hem de opdracht, de visch naar de keuken te brengen en er met behulp der vrouw van den ouden kamerdienaar de huid af te doen.

„Ik heb namelijk de huid met vischschubben noodig," verklaarde hij Brand, „en verzoek je, daar zeer zorgvuldig mee om te gaan."

De jonge man verliet met Gaston het laboratorium en nu nam Raffles uit een kist het hoofd van een mummie, welke hij eens van Arabieren met anderen ouden rommel gekocht had.

Het hoofd was zeer goed geprepareerd, en men kon nog duidelijk de sporen van een voormalige schoonheid uit de voor 5000 jaar gestorven Egyptische dynastie der Pharao's herkennen.

Alles was uitstekend bewaard gebleven; het hoofd bevestigde hij met metaaldraad op het door hem vervaardigde visschenlichaam.

Met kritischen blik beschouwde hij zijn arbeid en was daarover bijzonder tevreden.

Nu kwam Brand met een grooten lap vischhuid naar binnen.

„Nu komt het moeilijkste werk aan de beurt, Charly,” sprak Raffles, „en jij kunt mij daarbij helpen.

Wij moeten namelijk dit prachtwerk, dat ik in model heb gebracht, met een oplossing van lijm bestrijken en de vischhuid er strak overheen spannen.”

„Ik ben bang, dat zij zal breken of scheuren,” meende Brand.

„Ja Charly, dat is ook zoo, maar daar weet ik raad op. Kijk,” en hier kreeg hij een groote mandflesch van een plank, „hier zit een vloeistof in, waarin je die vischhuid een minuut of vijf moet dompelen, daarna goed laten uitdruipen en vervolgens boven den oven drogen, daarna is zij zoo soepel als caoutchouc, net zoo rekbaar, maar nog veel taaier. Kom, laten we dat samen even opknappen.”

Bijna vier uur duurde deze arbeid en het werk was zoo naar wensch uitgevallen, dat Brand van verwondering de handen in elkander sloeg en uitriep:

„Dat is zóó uitstekend geworden, dat elke eigenaar van een kermistent je onmiddellijk het voorwerp zou afkopen.”

„De kerel zou daar toch geen geld genoeg voor bezitten,” lachte Raffles, „ik houd mij aan den Belgischen directeur van het museum.

„Doch nu moet de heele geschiedenis gedroogd worden, en daarvoor zullen wij de zeemeermin in den oven schuiven en haar daar een paar uren in laten liggen.

Terwijl Brand het kunstwerk nog eens bekeek, nam Raffles olieverf, zooals de schilders gebruiken, en wel bruin asfaltverniss, en bestreek daarmede de vischschubben; waardoor zij er antiek begonnen uit te zien.

Daarna bracht hij het geheel met behulp van Brand naar den oven en maakte zich vroolijk over het ontstelde gezicht, dat de

oude kamerdienaar vertoonde, toen hij het zeldzame monster, half mensch, half visch, in den oven zag verdwijnen.

Hij dacht ongetwijfeld, dat zij het kunstgewrocht als een zeldzaam gerecht dien middag op tafel zouden krijgen en had zich al vast voorgenomen er geen brok van te nuttigen.

Stilletjes maakte hij, dat hij weg kwam.

Raffles zelf bleef met Charly Brand voor den oven staan, om precies van het roosterproces op de hoogte te blijven en dit op het gegeven oogenblik te staken.

Eerst tegen den morgen was het kunststuk volbracht en haalden zij ruimer adem.

Toen men het vischlijf uit den oven nam, had men er een eed op kunnen doen dat het inderdaad het uitgedroogde, oude lichaam was van een honderdjarig, zeldzaam monster.

Nu ging Raffles naar bed en verzocht Gaston, hem des voormiddags tegen tien uur te wekken, daar men hem om elf uur verwachtte.

Het was kort voor dien tijd, toen Lord Lister, vergezeld van Charly Brand, met een langwerpige houten kist, waarin zich de zoo met ijver gefabriceerde zeemeermin bevond, het huis verliet, in zijn auto steeg en zich door Henderson naar Hotel Cecil liet brengen.

Hij behoefde niet lang te wachten, spoedig werd hij door een bediende van het hotel naar den Belgischen museumdirecteur gebracht.

Met bijzondere beleefdheid, het tegenovergestelde van den vorigen dag, werd hij door zijne excellentie ontvangen en deze bood hem, nadat zij elkander begroet hadden, een stoel aan.

„U ziet, Excellentie,” begon Raffles, „dat ik mijn woord heb gehouden. Het was een moeilijke zaak voor mij, want u weet, dat ik te veel Engelschman ben, om mij gemakkelijk heen te kunnen zetten over het ontzettende verlies, dat mijn vaderland lijdt, doordat dit kostbare stuk, dat zijn weerga op de wereld niet heeft, naar België zal verhuizen.”

„U maakt mij verlangend om het stuk te zien; zoudt u de goedheid willen hebben?”... viel de baron hem in de rede.

Raffles stond op, opende het deksel en voor de verbaasde blikken van den baron lag een bruinachtig voorwerp met een menschenhoofd en het lichaam van een visch.

Baron de Barrot was zóó verwonderd, toen hij het voorwerp zag, dat hij gedurende eenige oogenblikken niets kon zeggen.

Eindelijk haalde hij diep adem en sprak:

„Dat overtreft mijn verwachting!

„Dat is iets bijzonders. Ik had nooit gedacht, dat er zoiets bestaan kon, ik dacht altijd, als ik iets dergelijks in oude boeken las, dat het

niets dan fantasie kon zijn van een ouden krooniek-schrijver.

„Maar” — hij betastte zachtjes het lichaam der zeemeermin, — „ik zie nu, dat ik mij vergist heb; sta mij toe, dat ik de zaak nader onderzoek”.

„Heel gaarne”, zei Raffles en voor dat doeltilde hij met Charly Brand de zeemeermin op.

Met een onderzoekenden blik begon de Belg vooral het hoofd in oogenschouw te nemen. Maar hoe nauwkeurig zijn onderzoek ook was, hij kon tot geen ander resultaat komen, dan dat hij inderdaad een echt menschenhoofd en nog wel dat van een vrouw voor zich had.

Deze overtuiging stelde hem volkomen tevreden.

Het stond voorts bij hem vast, dat het gedeelte, dat onder de schubben verborgen lag even echt was als het hoofd.

Hij had minstens gedurende een kwartier de zeemeermin aan alle kanten bekeken en om zijn gedachten te ordenen, stak hij toen een sigaar op.

Na eenige oogenblikken gewacht te hebben, zei hij:

„Ik maak u mijn compliment, dokter. Ik wil nu wel bekennen, dat ik tot op dit oogenblik getwijfeld heb. Maar — ik heb mij ervan overtuigd, dat het waarlijk zoo is als u zegt.

„Ik weet wel, dat het een groote onderneming is, wanneer ik, baron de Barrot, directeur-generaal der Belgische musea, deze zeemeermin koop en naar Brussel overbreng.

„Er zal een storm van ongeloof tegen mij opgaan; ja men gaat misschien zoover, mij voor iemand te houden, die zich heeft laten bedriegen. Maar — ik heb er mij goed van overtuigd, dat het een half menschelijk half dierlijk wezen is, waarvoor de natuurlijke historie geen oplossing bezit.

„Het is inderdaad een zeemeermin.”

Nadat hij nog een poos het hoofd van de zeemeermin bekeken had, zei de directeur-generaal: „Laat ons dan nu maar over de zaak onderhandelen; hoeveel verlangt u er voor?”

Raffles draaide, alsof hij verlegen was, zijn ouden cylinderhoed tusschen de handen rond en antwoordde na eenige oogenblikken:

„Mijnheer de baron, als ik het geld niet nodig had voor een lange studiereis, zou ik niet zoo'n hoogen prijs vragen; buitendien is het voor mij zeer moeilijk, de waarde te berekenen.

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer de baron, dat ik u vraag hoeveel u betaalt voor een goed onderhouden mummie?”

„Vijf-en-twintig-duizend francs, voor een Ramses-mummie zelfs wel het dubbele”.

„Wat?” antwoordde Raffles; „bedenk eens, dat zelfs een Ramses-mummie lang zoo veel waarde niet heeft als deze zeemeermin en ik geloof dus niet te veel te eischen, als ik tachtig-duizend francs voor de zeemeermin vraag.”

„Dat is zéér veel”, antwoordde baron de Barrot; „het is zelfs meer dan ik mag geven; maar opdat u zult bemerken, dat wij in België, zoodra het een zeldzaamheid betreft, niet gewoon zijn te dingen, sta ik u dezen prijs toe en zal u voor dit bedrag dadelijk een cheque geven”.

Hij ging naar zijn schrijfbureau, maakte de cheque gereed en stelde die betaalbaar bij de Bank van Engeland.

Terwijl Raffles met een ernstig gelaat bij het schrijfbureau stond, had Brand moeite zich goed te houden.

De cheque was intusschen ingevuld en de directeur der Belgische musea gaf het stukje papier aan Raffles, die het aandachtig doorlas.

Bij het overreiken sprak de baron tot Raffles:

„Dokter Holligan, u zult wel zoo goed willen zijn, mij een verklaring te geven, wáár de zeemeermin gevonden is en op welke manier u in haar bezit bent gekomen”.

„Gaarne, mijnheer de baron; ik zal u deze verklaring tegen den avond in uw hotel zenden,” antwoordde Raffles.

„Dat zal mij zeer aangenaam zijn!” zei de baron.

Daarna vertrok Raffles.

Toen Raffles het hotel verlaten wilde, ontmoette hij den directeur-generaal van de Engelsche musea, Croker.

Deze was juist van plan, zijn Belgischen collega een bezoek te brengen.

Beide mannen keken elkander met vijandige blikken aan en om den directeur-generaal iets onaangenaams te zeggen, zei Raffles:

„Weet u wel, mijnheer de directeur-generaal, dat u Engeland een slechten dienst hebt bewezen?”

„De zeemeermin bevindt zich nu in handen van uwen Belgischen collega.”

„De duivel mag je halen,” riep Croker uit en trad het hotel binnen. —

„Ik zou wel eens willen weten,” zei Raffles tot Brand, „of hij niet opzettelijk naar zijn collega is gegaan; ik denk dat hij zich er van overtuigen wil, of de Belg de zeemeermin heeft gekocht.

„Ik heb het plan om bevriend te worden met den directeur van onze Engelsche museums.

„Ik zou namelijk zijn werkkamer wel eens willen zien; ik verzeker je, Charly, dat het de moeite wel waard zal zijn, daar eens een be-

zoek te brengen en er een wagen vol van de mooiste dingen mee vandaan te nemen.

„Vervloekt! ik heb een idee!” —

Brand keek verbaasd op over dezen uitroep en wilde juist vragen wat voor een idee dat dan wel was, maar Raffles liet hem daartoe niet den tijd en sleepte hem mede naar den hoek der straat, waar Raffles zijn auto had laten wachten.

Beide vrienden stapten daarin, nadat Raffles aan Henderson bevel had gegeven naar Fenchurchstreet te rijden, waar de woning gelegen was van den directeur der Engelsche musea, professor Frederic Croker.

De oude bediende, die hem ontving, zei dat zijn meester afwezig was.

„Dat weet ik,” antwoordde Raffles, „ik heb den directeur-generaal zoo even ontmoet; het was ook slechts mijn doel om in uw tegenwoordigheid de twee kostbare schilderijen, die daar ginds hangen, nader te bekijken en ik verzoek u mij dit te veroorloven.

„Van uw meester heb ik daartoe reeds toestemming. Het gaat hier, om uit te maken of de handteekening echt is.”

Hij drukte den ouden bediende een geldstuk in de hand, waarop deze de deur opende van het vertrek van den directeur-generaal.

De bediende bemerkte niet, dat Raffles, in plaats van de schilderijen te bezien, door de vensters keek en met scherpe blikken den tuin opnam.

Na weinige oogenblikken bedankte de bezoeker den bediende en verliet het vertrek.

„Zoo,” sprak hij nu tot Brand, die hem beneden had gewacht, „nu ben ik op de hoogte; de werkkamer is twee meter boven den grond en grenst aan een tuin; deze tuin is omringd door een hoogen muur, die langs de zijstraat is opgetrokken. Het verwondert mij inderdaad, dat nog niemand van mijn Londensche collega's dit bemerkt heeft. Ik ben van meening, dat de man daar in zijn werkkamer voorwerpen van onschatbare waarde heeft, die door het Rijk voor het volk zijn aangekocht. Door den verwaanden blaaskaak worden ze echter aan het volk onthouden, omdat hij ze in zijn werkkamer heeft geplaatst.

„Ik beschouw dat als verduistering.”

„Zonder twijfel,” antwoordde Brand, „maar daar zul je wel niets aan kunnen doen.”

„Dat weet ik nog niet,” gaf Raffles ten antwoord.

Op denzelfden tijd zat de Engelsche directeur-generaal bij zijn Belgischen collega en beiden waren in een levendig gesprek over de echtheid van de zoo juist gekochte zeemeermin gewikkeld.

„Wilt gij misschien betwisten!” riep de Belg, „dat dit niet het hoofd van een jong meisje is?”

„Ik weet het niet,” zei de directeur-generaal; „gelooven doe ik het niet!”

„Maar... u ziet toch hier duidelijk den neus, den mond, de ooren en zelfs de oogen en het voorhoofd en u zult niet kunnen ontkennen, waarde collega, dat dit een schedel is waarop echte vrouwenharen zijn gegroeid.”

Frederic Croker beet woedend op zijn sigaar, omdat hij het weliswaar niet bestrijden kon, maar toegeven wilde hij evenmin en hij antwoordde:

„Het is mogelijk, collega; maar ik vind het toch eenigszins vreemd, hetgeen u beweert.”

De Belgische directeur werd driftig door deze tegenspraak.

„Hoor eens,” schreeuwde hij woedend tegen den Engelschman, „als u het niet kunt zien, dan verwondert het mij geenszins, dat de Engelsche musea slecht bestuurd worden.”

Nu keek de Engelschman den Belg woedend aan.

„Wat?” schreeuwde hij, „daarmede wilt u mij beleedigen!”

„Natuurlijk,” antwoordde baron De Barrot, „wien anders? En u zult mij wel toestemmen, dat u geen goede oogen hebt, als u niet ziet, dat het hoofd van een meisje hier voor u ligt.”

De Engelschman zette zijn hoed op, ging naar de deur en riep:

„En al is dat tienduizend maal het hoofd van een vrouw, dan beweer ik toch, dat het bedrog is!

„Gij zijt een idioot!”

„Wat?” schreeuwde baron De Barrot, „wat veroorlooft gij u daar te zeggen?”

Maar de Engelschman was reeds vertrokken.

„Wacht maar,” mompelde de baron, „wij zullen op een andere plaats nog wel een woordje over deze zaak spreken; wat 'n brutale kerel!”

Vanuit hotel Cecil ging directeur Croker onmiddellijk naar den chef-redacteur van de Londensche „Times” en zoodra hij in diens kamer kwam, riep hij:

„Sir George Tropper! ik heb een mooie zaak voor u! Stel u voor, dat gisteren een onbekende Engelsche dokter bij mij kwam, die mij voor de Engelsche museums een zeemeermin aanbood.”

„Wat?” riep de hoofdredacteur, „een zeemeermin? Maar die bestaan immers niet!”

„Dat meen ik ook,” antwoordde Croker. „Maar nu moet u weten, dat zich hier tijdelijk ophoudt baron De Barrot, hij is directeur-ge-

neraal van de Belgische musea, maar hij is ook een idioot, die bezig is allerlei dingen in Engeland aan te koopen, die men in België niet bezit. Hij laat zich daarbij van alles in de handen stoppen. Deze man heeft de zeemeermin gekocht en beweert natuurlijk, dat zij echt is."

De hoofdredacteur begon luidkeels te lachen.

"Dat is een leuke mop, ik zal de zaak dadelijk aan mijn lezers mededeelen. Geheel Londen zal zich er vroolijk over maken. Dat is nog mooier dan de laatste Raffles-streek!"

"Ik verzoek u beleefd, om dat te doen, u bewijst mij daarmee een grooten dienst."

Croker ging daarna naar huis.

Toen de avondbladen het bovenstaande mededeelden, las ook baron De Barrot het tegen hem geschreven ironische stuk, waarover hij zich vreeselijk opwond. Het liefste had hij den directeur de zeemeermin als bewijs van haar echtheid naar het hoofd gesmeten.

Terwijl hij nog als een getergde leeuw in zijn vertrek heen en weer liep, bracht de piccolo hem kaartjes van eenige Engelsche journalisten en van enkele dames.

Nieuwsgierig, zooals de heeren van de pers, speciaal van de Engelsche, in dergelijke gevallen zijn, kwamen zij onmiddellijk, om zich te overtuigen, of het artikel van de „Times” waarheid bevatte.

Toen zij in het vertrek waren, en zich aan den Belgischen baron hadden voorgesteld, nam deze den doek, die de zeemeermin bedekte, weg, draaide het electriche licht op en sprak:

„Mijne heeren, ik ben diep in mijn eer gekrenkt; ik heb u geen verdere verklaring te geven, en verzoek u, om u persoonlijk van de echtheid van deze groote zeldzaamheid te overtuigen; ik wil alleen nog eenige vragen tot u richten:

„Houdt u het haar op het hoofd voor echt?"

De heeren en dames, die er allen dicht bij waren gekomen, moesten dit toegeven.

Toen sprak de Belgische baron verder:

„Houdt u dezen neus, deze oogen, deze ooren, dezen mond voor echt?"

Weer gaven de heeren van de pers een bevestigend antwoord.

„Om u nog verder te overtuigen, neem ik een mes en maak hier boven aan het voorhoofd de huid los.

„U kunt u er dan van overtuigen, dat hier een echt been onder zit, en u zult moeten toestemmen, dat hier van geen bedrog, zooals de „Times” schrijft, sprake kan zijn."

Weder moest de pers de waarheid daarvan bekennen. IJverig schreven zij in hun notitieboekjes hunne opmerkingen op, en nadat zij nogmaals met groote aandacht de zeemeermin hadden beschouwd, maakten zij den Belgischen baron hun compliment en zeiden:

„Wij betreuren het, mijnheer de baron, dat u door een slecht op de hoogte gebrachten collega op een onverdiende wijze door het slijk bent gehaald.

„Wij betreuren het tegelijkertijd, dat onze Engelsche musea door iemand bestuurd worden, die schijnbaar totaal onbekwaam is, dezen post te bekleeden, want wij hoorden, dat deze zeemeermin, voordat zij u voor den eersten keer werd aangeboden, aan den directeur-generaal van onze museums werd gepresenteerd."

„Jawell!" riep baron De Barrot, „dat is een feit, doch mijn Engelsche collega heeft den koop afgeslagen."

Met vriendelijke handdrukken namen de bezoekers afscheid en gingen weer naar hunne respectieve redacties, om een vinnig artikel tegen den Engelschen directeur-generaal te schrijven.

Nu was hij de zondebok geworden.

De Belgische baron wreef zich echter, van vreugde stralend, de handen en had het liefst de zeemeermin in zijn armen genomen en gekust.

Bij nadere beschouwing zag hij daar echter toch maar van af en nam zich voor het liever een levende zeemeermin te doen, al had die dan ook beenen, in plaats van een staart.

ZESDE HOOFDSTUK.

De Amateur.

Den volgenden morgen toen Raffles de courant ter hand nam, kon hij er zich met de grootste genoegdoening van overtuigen, dat een persstorm over de echtheid van zijn zeemeermin tegenover de beweringen van de „Times” was losgebroken.

Alle couranten waren het erover eens, dat de „Times” op onverantwoordelijke wijze den voornamen Belgischen gast had aangevallen, en verscheidene couranten eischten onmiddellijk het ontslag van den Engelschen directeur-generaal, Frederic Croker.

„Het is een schande voor Engeland” schreef de „Daily News”, „dat het buitenland de Engelsche zeemeermin gekregen heeft. Daardoor heeft de directeur van onze museums zijn ongeschiktheid bewezen, terwijl hij er zich eenvoudig op beriep, dat er iets dergelijks niet bestond.

„Van een Engelsche zeemeermin, de eenige op de wereld, weigerde hij den aankoop, en wij zullen nimmer meer in de gelegenheid komen, voor onze museums zoo iets zeldzaams te krijgen. Dat grenst aan landverraad!!!”

Het was op den avond van dezen dag, toen de directeur-generaal, professor Croker, zijn werkkamer woedend verliet, om zich naar den hoofdredacteur van de „Times” te begeven, die van hem nu een tegenovergestelde verklaring verlangde.

Hij kon niet anders, dan den hoofdredacteur vertellen, dat ook hij het niet meer kon ontkennen, dat de zeemeermin echt moest zijn, en dat hij alleen door het twijfelachtige van het bestaan eener zeemeermin, de zaak tot nu toe had bestreden.

Terwijl hij dit den hoofdredacteur mededeelde, waren Raffles en Brand door den tuin in zijn werkkamer geslopen en kozen alles uit de kostbaarheden, wat hun eenigszins waard scheen om meegenomen te worden.

Zij hadden voor dit doel de auto in de zijstraat opgesteld en reden met deze verscheidene malen, zonder door iemand gestoord te worden, van de parkzijde van het huis van den directeur-generaal naar de villa van Raffles en namen datgene mede, wat zij maar in hun bezit konden krijgen.

Tegen den ochtend zag de werkkamer er uit als een leeggeplunderde winkel. Alleen de zware voorwerpen waren achter gebleven.

Het was omstreeks tien uur des voormiddags, toen er op het bureau van Scotland Yard getelefoneerd werd en toen Baxter „hallo” riep, hij de woedende stem van den directeur-generaal, professor Croker te hooren kreeg.

„Spreek ik met hoofd-inspecteur Baxter?” klonk de stem.

„Jawel!” schreeuwde Baxter terug.

„Kom dadelijk hier, men heeft mij bestolen!”

„Met wien spreek ik?”

„Met den directeur-generaal der Engelsche museums, professor Frederic Croker, Regent park 26”.

„Wat is er gebeurd?” vroeg Marholm, toen Baxter van zijn schrijftafel opsprong.

„Die kerel, dien wij in onze museums hebben, van wien je hedenmorgen in de couranten hebt gelezen, die geheel Engeland te schande heeft gemaakt, de directeur-generaal Croker is bestolen”.

„Nu”, meende de „vlooi”, „daar moet u zeker onmiddellijk heen, nietwaar?”

„Ik denk van ja!”

„Dan krijg ik weer een fatsoenlijk proces-verbaal te schrijven”, sprak Marholm.

Binnen een half uur bevonden zij zich bij den generaal-directeur, en deze begon hun onmiddellijk al de voorwerpen op te sommen, die men hem ontstolen had.

„Ik stel er vooral belang in te weten,” zei Baxter, „op welke manier de spitsboeven in uwe werkkamer zijn gekomen!”

„Haha!” hij ging naar het venster, „hier zijn zij dus binnengekomen, en daar ginds uit den tuin, zooals ik aan de voetstappen zie, naar

den tuinmuur gegaan; op die manier hebben zij de voorwerpen meegenomen.

— „Hm!!! hij legde peinzend den wijsvinger aan zijn neus.

Marholm, die hem opmerkzaam aankeek, mompelde zacht in zich zelf: „Nu wil hij natuurlijk weten, waar de dieven vandaan gekomen zijn, doch dat komt hij toch nooit te weten”.

Nu begon Baxter het proces-verbaal op te maken. Hij begon er mee, eerst de persoonlijke omstandigheden van den directeur-generaal vast te stellen. „Hoor eens”, schreeuwde deze, toen Baxter hem vroeg, of hij getrouwd was, hoe de namen van zijn ouders waren, en of deze nog leefden, enz. „ik zou inderdaad gaarne willen weten, wat dit er mede te maken heeft, dat hier bij mij gestolen is.”

„Pardon, mijnheer Croker, het is voorschrift, dat ik u dit alles vraag, de wet verlangt het!” zei Baxter.

Nadat hij precies wist, wat de vader van den directeur-generaal geweest en waar zijn moeder geboren was, liet hij zich de voorwerpen opnoemen, die gestolen waren.

Het proces-verbaal scheen Marholm bijna eindeloos toe, en toen het af was, mompelde hij in zichzelf, terwijl hij op de zes zijden, die hij had geschreven, neerzag: „Dat is bijna zoo groot als de inventaris van een museum.

„Alle respect voor den arbeid der spitsboeven, die al deze voorwerpen in een enkelen nacht hebben weggesleept.” —

Reeds in de middageditie stond het uitvoerige bericht over den opzienbarenden diefstal bij den directeur-generaal, Croker.

Tegelijkertijd begonnen echter eenige der couranten hun kritische opmerkingen te uiten, met welke brutaliteit de directeur-generaal de voorwerpen, die toch eigenlijk in het museum thuis behoorden, zich als privaat bezit had toegeëigend. Het antwoord daarop zou spoedig komen.

Het was op den volgenden morgen, toen in een grooten winkel met vier uitstalkasten, en waarvan de deur op slot was, de voorbijgangers een groot biljet bemerkten, dat achter de groote spiegelruiten geplakt was en waarop met duidelijke letters geschreven stond:

„In dezen winkel stelt Raffles de gestolen museumvoorwerpen ten toon, die directeur-generaal Croker in zijn bezit nam, en geeft ze het Engelsche volk hierbij terug.”

En inderdaad, achter de uitstalvensters bevonden zich schilderijen, wapens en sieraden, en al de kostbaarheden, die Raffles uit de

werkkamer van den museum-directeur ontvreemd had. Het duurde niet lang, of de menschen verdrongen zich. Het verkeer werd er zelfs door belemmerd.

Tevergeefs beproefden de politie-agenten het publiek uit elkander te drijven en er bleef ten slotte niets anders over, dan met den eigenaar in onderhandeling te treden, die den winkel eindelijk liet sluiten.

Doch onophoudelijk kwamen er, door de bekendmaking van de tentoonstelling der gestolen voorwerpen, nieuwe menschenmassa's en verlangden nieuwsgierig alles te bekijken.

Het was Marholm, die daarin eindelijk inspecteur Baxter, die radeloos de opdringende menigte trachtte te verspreiden, te hulp kwam. Hij schreef een nieuw biljet, waarop stond:

„De kunstvoorwerpen zijn naar het Kensington-museum gebracht en kunnen daar in oogenschouw genomen worden.”

Dit biljet hing hij in de plaats van het eerste.

Het had inderdaad de gewenschte uitwerking, want het talrijke publiek begaf zich nu naar Kensington Road, waaraan het genoemde museum gelegen was.

Des middags waren alle couranten vol van de nieuwste Raffles-streek. Overal onderhield men er zich over en sprak er van, en in plaats, dat men Raffles wegens zijn diefstal laakte, prees men hem als een held en verheugde zich over de poets die hij ten voordeele van het Engelsche volk directeur Croker, die niet bemind was, had gebakken.

Eenige dagen later moest professor Croker zijn betrekking neerleggen.

Dit geschiedde op denzelfden dag, toen zijn collega, de Belgische baron de Barrot, Engeland verliet en met de Engelsche zeemeermin trotsch naar zijn vaderland stoomde.

Daar verhief zich, zooals men wel kan denken, een nieuwe storm over de echtheid der zeemeermin.

Men onderzocht haar ten slotte met Röntgenstralen en kwam tot de zonderlingste resultaten.

Als een leeuw verdedigde baron De Barrot zijn zeldzaam bezit, doch dit alles hielp hem niets.

Op zekeren dag had een schrandere kop het lijf van de zeemeermin opengeboord en trok er nu met een haak een wrijfap uit.

Een onbedaarlijk lachen verhief zich onder het Belgische publiek over de bijzondere ingewanden van de zeemeermin en iemand bewaarde, dat de zeemeermin waarschijnlijk zeer op zindelijkheid gesteld was geweest.

En eerst, toen het beslist vast gesteld was,

dat de rariteit die de Belgische baron voor zulk een groot bedrag in Engeland verworven had, bedrog was, stond er in de Engelsche couranten een ingezonden stuk van Raffles, dat luidde:

„Ik verzoek u, mijn beste Londenars mede te deelen, dat zij in het vervolg rustig kunnen slapen, daar België niet het voorrecht heeft een Engelsche zeemeer-

min te bezitten. Ik heb haar uit poetslappen en vischschubben met den kop van een mummie gefabriceerd en hoop, dat den Belgischen baron eindelijk de schubben van de oogen zullen zijn gevallen.

Hoogachtend,

JOHN RAFFLES".

De volgende aflevering (No. 581) bevat:

EEN VERIJDELD HUWELIJK.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885